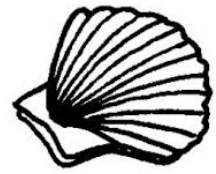

T Ó T I K A G Y L Ó

A Lengyeltóti Plébánia lapja I. évf. III. szám 2018. november

Egy sírfelirat apropóján

Még néhány hangfoszlány elérte a amit a Thomas, a gőzmozdony mese fületem a szitokáradatból, amit az anyuka alkotójáról olvastam a srácoknak. Az író, aki zúdított legnagyobb fiára. A tízéves fiúcska orr lelkészként kereste korábban kenyerét, nem lógatva ballagott öccse, s a kerékpáron tolt sok sikert könyvelhetett el a lelkek legkisebb csimota előtt. – Te sátánfajzat!... Te gondozásában. Kedvét szegve, lendületét hálátlan!... Te anyaszomorító!... – röpködtek a veszítve már-már a pályaelhagyáson jelzők, amiket csak azért hallottam, mert lehúzott kocsiablakkal, szinte lépésben haladtam mellettük a kikanyarodást követően. Mi lehet a bűne ennek a legénykének, morfondíroztam magamban. Olyan jóra valónak tűnik... Eddigi életem során sok lóköttővel, vásott kölökkel volt dolgom, de róla nehezen tudnék ilyet elképzelni.

gondolkodott. Majd kisfia betegsége révén üzent neki Istene, aki hajdan szolgálatába fogadta. Ágyba kényszerült gyermekének esténként egy emberi tulajdonságokkal felruházott mozdonyról regélgetett. Az alkalmi történetekből mesefüzér, könyvkiadás, világhírnév kerekedett.

S ami miatt mindezeket leírtam, az

Szívem facsarodott a keményen koppanó címkék hallatán, s tudtam, gyorsan kell cselekednem. A mellettem ebemhez fordultam: „Picurkám, nézz ki gyorsan az ablakon!” Nem kellett soká nógatnom a jószágot: tüstént az ablaknál termett és kidugva kócos buksiját, érdeklődve figyelgetett előre. Ekkorra megelőztem a gyászos menetet, de a tervem így is bevált: a fiúk észrevették a lobogó fülű négy lábút, és hangos hahotázásba kezdtek.

Hogy miképp simult el a családi perpatvar, nem tudom. Magam a nyári táborozás egyik esti meséjére gondoltam, arra,

Awdry lelkész sírfelirata: az eleinte kudarcnak látszó, idővel azonban tartalommal és szépséggel megtelő élet „rezüméje”. Amikor megkérdezték, milyen feliratot szeretne majd a sírkövére, így felelt: „Segített az embereknek meglátni az Istent az élet hétköznapi dolgaiban... és megnevette a gyerekeket.” Micsoda örökség! Én máris magaménak érzem.

*Horváth Lóránt
plébános*

IRODALMI MELLÉKLET

Tóth-Máthé Miklós

Virágok

Amikor az autó fékezett a régi ház előtt, a fiatalok azt hitték, nem jó helyen álltak meg. A kertet mintha egy hatalmas virágszönyeggel takarták volna be, úgy pompázott a sok különféle színű, fajtájú virágtól. A margarétától kezdve a rózsáig, de sok olyan is akadt, aminek a nevét sem tudták.

Hát ez meg...? – Károly a kapuban várakozó öregasszonyra nézett és bizonytalan mozdulattal mutatott körül. – Virágkertésznek csapott föl édesanyám?

És ha annak...? Nevetett kicsit szemérmes nevetéssel az öregasszony. – Meglepődtek ugye? De csak nézzétek meg jól, olyan szép ez, hogy a mesében sem lehet különbet kitalálni.

Szép – mondta Irma, a menyé-, az illatuk meg valósággal megrészgíti az embert.

Károly csak bólintott, bezárta a kocsit és közben fél szemmel a tengernyi szépséget nézegette. Vajon mennyit hozhat ez a konyhára? Vacsoránál meg is kérdezte erről az anyját.

Ez fiam, semmit – felelt az öregasszony-, nem eladásra csináltam én ezt.

Nem? Hát akkor minek?!

Csak úgy, a magam gyönyörűségére, meg akinek meg tetszik, jó szívvel adnék belőle, ha kér.

Károly azt hitte, torkán akad a falat, köhögött, az arca kivörösödött az erőlködéstől, meg a visszafojtott indulattól.

Viccel, édesanyám? – kérdezte, ahogy szóhoz tudott jutni. – Nem azt akarja tán elhítni velünk, hogy négyszáz négyszögölön csak gyönyörűséget termel?!

Hát nem az? Hiszen magad is láthattad.

Jó, de csak úgy a maga kedvtelésére? Ne haragudjon, de ez ellentmond minden józan meggondolásnak!

Te is olyan vagy, mint szegény apád – legyintett inkább szomorúan, mint feddően az öregasszony -, az is mindenben csak a hasznot nézte, aztán ő is csak oda jutott, ahová én is hamarosan.

De négyszáz négyszögöl, mama – szólalt meg Irma is-, az mégis csak négyszáz négyszögöl. Nem sok az egy kicsit mulatságnak?

Inkább kevés – mondta csendesen az öregasszony-, szívem szerint még a házat is kisebbre húzhatnám össze, aztán a megmaradt helyre is virágmagokat szórnék. Oda ültetném a legkedvesebbeket, csupa pünkösdi rózsát, gyöngyvirágot, nárciszt, jácintot, dáliát. Gyermekkorom legszebbjeit. Mintha csak az emlékeimet ágyaznám a földbe.

A fiatalok összenéztek. Agyérelmeszesedés – jelezte a pillantásuk, de az öregasszony nem rájuk figyelt, hanem a nyitott ablakon át kifelé tekintett a szürkületbe mosódó kertre. Mintha annak a sokféle virágnak az illatát hívná meggyőző érvelésnek a mondataihoz.

- Tudod te azt – fordult később a fia felé-, milyen régen vágytam már én egy ilyen kertre, telis tele virágokkal? Apádnak is mondogattam, de ő mindig leintett azzal, hogy a kert nem arra való. Még egy tenyérnyit sem engedett soha, hiszen emlékezhetsz rá. Most, hogy a sírjára is ezekből a virágokból viszek, talán holtában megengesztelődik. Az ő sírja a legszebb a temetőben.

- Ez rendben is lenne- túrt idegesen a hajába Károly-, de ha már bevetette az egészet, akkor miért nem árusít belőle? Magának is jól jönne az a kis pénz, így meg csak hagyja elhervadni.

- Nem vagyok én kereskedő ingatta a fejét az öregasszony- meg ahogy mondtam, akinek kell, vihet belőle. A múltkor is csak megállt itt egy autós ember, olyan pesti illetőségű, mint ti is már, ismerte a gyárat is, amelyikben dolgozol, mert cserélgettük a szót egy keveset. Azt mondja: De szépek a virágai néni! Hát, ha szépek – feleltem erre – vigyen belőlük. Aztán szedtünk egy akkora csokorral, hogy alig bírta el az autója. Az is csak váltig dugdosta volna a pénzt a kötöm zsebébe, és tán még máig sem hitte el, hogy ingyen kapta.

- Ezt aztán nehéz is – mondta Irma-, csak jönne fel a mama Pestre, és látná mit kérnek ott egy csokor virágért, akkor tudná meg igazán, mekkora pazarlást folytat.

- Pazarlást? – Az öregasszony úgy nézett rá, mint a gyermek, aki nem érti egy felnőtt szavait. – Hogy mondatsz már ilyet, lelkem? Miért kéne nekem mindenáron pénzzé tenni azt, ami szép? Ami a szemet gyönyörködteti, ami örömet ad nekem? Ti is szeretitek az autókat, szépnek találjátok, hát nekem meg ez a kert az autóm.

Lassan felkelt a székről, az ablakhoz ment és mint aki gyógykúrát vesz, sűrű, apró kis lélegzésekkel szívta magába a virágillatot.

Őszre – mondta-, úgy is elhervad valamennyi és talán velem együtt...

Károly akart erre valamit mondani, pár vigasztaló, elterelő szót legalább, de bosszúsabb volt annál, hogy sem a nyelvére jöjjön. „Csak beszél – gondolta -, de arra bezzeg tudott kedvet meg erőt szálni, hogy négyszáz négyszögöl föld a pocsékba menjen, szórakozásból.”

Másnap visszautaztak Pest re és csak késő ősszel riasztotta őket újabb útra egy távirat. Mert az öregasszony akkor, ott az ablaknál igazat jósolt. Amikor már hajnalonként dér lepte be a halott virágcsonkokat, és megsárgulva elfagytak a krizantémok is, elment csendesen az ura után.

Aztán jövőre mi legyen a kerttel? – kérdezte Irma, ahogy a kocsii tetejére kötözött művirág koszorúval hajtottak a temetésre.

Károly az utat figyelte, nem válaszolt rögtön, mintha először jól át kéne forgatni az agyában, hogyan dönt.

- Előbb bevetjük lucernával – mondta később-, aztán majd meglátjuk... A házat kiadjuk valakinek, aztán megállapodunk vele, hogy felesbe művelje meg a kertet is... Jó föld az, sok mindenre lehet használni... Termett már abban akkora krumpli is, akár az öklöm!

Irma bólított, aztán hirtelen nekidőlt az urának, mert egy döccenőn hajtottak keresztül, rossz másodosztályú, kátyúkkal csúfított úton már. A döccenőnél leesett a hevenyészve odakötözött nagy művirág-koszorú és ott maradt az úton. Egyikük se vette észre. Képzletben már a négyszáz négyszögöl földbe vetett krumplit látták.

Pilinszky János: Egy életen keresztül

1
Mi törjük el, repesztjük ketté,
mi egyedül és mi magunk
azt, ami egy és oszthatatlan.

2
Utána azután
egy hosszú-hosszú életen keresztül
próbáljuk vakon, süketen, hiába
összefércelni a világ
makulátlan és eredendő szövetét.

3
Gyerekkorunkban meg kellene halnunk,
tudásunk csúcán, alázatunk magasán,
de tovább élünk, foltozgatva és
toldozgatva a jóvátehetetlent.

4
Még jó, hogy elalhatunk közbe-közbe
és utoljára.

A Lengyeltóti Plébánia Olvasóköre

Az Olvasókör október 4-én 18:30-tól tartotta első összejövetelét Lóránt atya vezetésével a Plébánia épületében, amelyen 17-en vettek részt a nyugdíjas korosztálytól a 30-as éveikben járókig, hölgyek és urak egyaránt.

Elsőként Bess Streeter Aldrich: *És lámpást adott kezembe az Úr* című regényének elolvasását kérte az Atya, amit pár héttel korábban a Plébánián be is lehetett szerezni, az est folyamán pedig a könyv hatásáról, az olvasókat ért élményekről, tanulságokról beszélgettek a megjelentek.

A regény (*A Lantern in Her Hand*) 1928-ban jelent meg, ami az 1850-es évektől az 1920-as évekig meséli el egy nő, Abbie Deal és vele együtt a családja gyötrelmes életét az Egyesült Államokban, akik a telepések első csoportjával érkeztek Nebraska államba, ahol lépésről lépésre nem csak a saját házukat, de egy egész települést kellett felépíteniük a semmiből a préri közepén. A család kintartásának köszönhetően, mely vagyonát veszített skót birtokos felmenőkkel is rendelkezik, így a „Mackenzie-k gazdagságából indul ki és a Mack Deal gazdagságba torkollik... De közben keserves nélkülözések között vezet el.” Azonban a nélkülözések is átvészeltetők, ha egy szerető családban kell elviselni, amit egy gondoskodó asszony és odaadó anya tart össze:

„A szerelem végigkísér minket az egész életen. Olyan, mint egy lámpás, amelyet a kezünkben viszünk. Egy lámpás, amelyet kezünkbe adott az Úr. Először a gyermekes boldogság gyújtja meg, azután a romantika, azután az anyaság, azután talán a kötelesség... Igen, én azt hiszem, hogy a szeretet és a szerelem lámpás az asszony kezében.”

Az Olvasókörben mindenki elmondhatta, hogy milyen hatással volt rá a könyv, többen felolvastak egy-egy nekik fontos bekezdést,

mondatot, sokan vontak párhuzamot a történet egyes részei és a saját életükben megélt dolgokkal, s osztottak meg ehhez kapcsolódóan személyes történeteket is. Például az többször is szóba került, mivel sokakat megérintett olvasás közben, mikor Abbie Deal és a férje a legnagyobb szegénység közepette is készülődtek a karácsonyra, maguk készítettek a gyerekeiknek játékokat ajándékba, s a lelkes készülődést látva a szomszédasszonyuk kijelentette: „Ostobaság!” Erre Abbie azt válaszolta neki: „...minden anya tartozik azzal a gyermekeinek, hogy

boldog karácsonyt teremtsen nekik. A gyermekkori karácsonyok emléke egész életükre megmarad. Én azt hiszem, azokból a gyermekekből, akiknek sok boldog karácsonyuk volt: jó emberek válnak.”

A másik többek által megemlített „bölcesség” az volt a történetből, hogy Abbie az anyagi helyzete miatt nem tudott utazni, még Iowa államba sem volt lehetősége 28 évig hazalátogatni, a farmon élte le az egész életét. S mikor idős korában a legkisebb lánya felajánlja neki, hogy elviszi magával Európába és Skóciába az ősei földjére, az öregasszony a kora miatt már nem mer ilyen nagy utazást vállalni és ezt mondja a csalódott lányának: „Az utazás ritka gyönyörűség és én boldog vagyok, hogy te utazhatsz. De nem mindenki szűk látókörű, aki otthon ül és nem

mindenki széles látókörű, aki utazik... Azt hiszem, aki megérti az embereket, aki szereti embertársait, aki mindenkinek a helyzetébe bele tudja élni magát, az nem szűk látókörű...”

Az Olvasókör társasága abban egyetértett, hogy senki nem bánta meg a regény elolvasását, mert mindenkinek maradandó élményt nyújtott. A beszélgetés az egész este alatt nagyon jó hangulatban zajlott, mindenki csendben figyelte az éppen soron lévő megszólalót, hogy ő mit fog kiemelni, majd az elhangzott gondolatokra természetesen voltak reakciók is. A résztvevők közül páran sütöttek süteményt, pogácsát, valamint forró teát is kínáltak mellé, amitől még meghittebb és családiasabb lett a légkör. Az összejövetel után pedig lelkileg feltöltődve hagyták el az olvasók a termet, amire igen nagy szükség van a mai rohanó világban, hogy kicsit kikapcsolódjon és megpihenjen az ember.

Köszönet Lóránt atyának a kezdeményezésért! Reméljük, hogy a továbbiakban is sikeresen fog együttműködni a könyveket kedvelő társaság. Az Olvasókör második találkozója november 9-én, pénteken 17:00 órától lesz, aminek a témája: Henri J. M. Nouwen: *Idegen a Paradicsomban* című naplója lesz.

Kiss Anett

Hamvas Béla: A láthatatlan történet

„A boldogságot csak az bírja el, aki elosztja. A fény csak abban válik áldássá, aki másnak is ad belőle. Mert amikor bennünket elküldtek, az útrabocsátó Hatalom így szólt: Rád bízok minden embert külön, kivétel nélkül mindenkit, segíts, adj enni, adj ruhát, mindenkire vigyázz úgy, mint magadra, és ne hagyd a sötétségben elmerülni. Amit szerzel, amit elérsz, amit tudsz, amit átélsz, osszad meg. Az egész világ tied. Szabad vagy a kövektől az éterig. Ismerd meg, hódítsd meg, senki se tiltsa, de jaj, neked, ha magadnak tartod. Elbocsátlak téged is, mint mindenkit: felelős vagy minden emberért, aki veled él, s el kell számolnod minden fillérrel, amit magadra költesz, minden örömmel, amit magadba zártál, és minden boldog pillanattal, amit magadnak tartottál meg. Most eredj és élj, mert a világ a tied!”

„Én vagyok az Alfa és az Omega, az első és az utolsó, a kezdet és vég” Jel 22,13

Én vagyok. A vagyok vagyok. Maga a lét. A valóság. A való.

Vagyok. Voltam. És leszek.

Én vagyok. A kezdet vagyok.

Ahogy bekúszik a fény a sötétbe, megtöri a langyos a hideget, víz fakad a sziklás helyre, szellő támad a levegőtlenységbe, édes a keserűbe.

Én vagyok a kezdet.

A történet kezdete:

Kezdetben volt az Ige, és az Ige Istennél volt, és Isten volt az Ige. Ő kezdetben az Istennél volt. Minden általa lett, és nélküle semmi sem lett, ami létrejött.

Benne élet volt, és az élet volt az emberek világossága. (Jn 1,1-3)

Én vagyok a kezdet. A történeted kezdete.

Alaktalan testedet már látták szemeim.

Anyád méhében is én voltam az Istened.

Maradjatok énbennem és én tibennetek.

Ahogy engem szeretett az Atya, úgy szeretlek én is Titeket: maradjatok meg az én szeretetemben. Úgy szeressétek egymást, ahogyan én szerettelek Titeket.

Én vagyok a kezdet. A történet kezdete.

A szeretet kezdete. A léted kezdete. A

családod kezdete. A közösségeid kezdete.

Vagyok.

Veled.

Veletek.

Szabóné László Lilla

KUGLÓF

Hozzávalók:

90 dkg liszt, pici só, 3 csomag vaníliás cukor, 4 tojássárgája+ 1 a kenéshez, 6 dl tej, 1 csomag élesztő, cukor helyett 36 db édesítőszer, 6 dkg olvasztott vaj, vagy másfél dl étolaj, 2-3 evőkanál cukor mentes kakaópor, 1 csomag mazsola,

Elkészítése:

3 dl langyos tejben az élesztőt felfuttatjuk, a másik 3 dl tejben a 36 db édesítőt a tablettát oldjuk fel. Ezután mindent egy táliba teszünk és

jól kidolgozzuk, míg az edény aljáról is elválik a tészta. Végül az olvasztott vajat vagy az étolajat öntjük bele és ezzel is tovább dagasztjuk.

A kész tésztát két részre osztjuk. Az egyik felébe néhány kanál kakaót teszünk és azzal is jól kidagasztjuk.

A cipókat tetszés szerinti vastagságra sodorjuk, majd a két különböző színű tésztát egymásra helyezük. Mazsolával megszórjuk, majd feltekerjük. Nagyobb kuglófsütőbe, vagy akár nagyobb lábasba is tehetjük, és kelesztjük, amíg tele nem lesz az edény a tésztával. Tetejét tojássárgájával megkenjük, és kb. 1 óra hosszúra sütjük.

Jó étvágyat kívánok hozzá!

Magduska Hácsról

Mi lenne...

Ne mondjuk, hogy nem tehetünk semmit a világért, mert kis odafigyeléssel rengeteg lehetőség nyílik előttünk, hogy kicsit jobba

tegyük. Ehhez útravalóul két lelkesítő idézetet osztunk meg olvasóinkkal.

„Mi lenne, ha fedőt raknék a fazéokra, hátha tényleg hamarabb melegszik így a víz?

Mi lenne, ha több szobanövényvel hűsíténém a levegőt?

Ha vinnék kosarat a boltba, ne ott kelljen műanyag szatyrot vásárolni?

Ha beállnék a sorba, és nem a habtálcára kimért árut vásárolnám meg?

Mi lenne, ha nem savaznám a WC-t, hanem spaklival, kefével tisztítanám meg?

Persze, ez nem is olyan könnyű, de hát nem is mondta senki, hogy könnyűnek kell lennie.

Mi lenne, ha könyvtári könyvet olvasnék, nem ponyvaregényt? Ha nem dobnám ki az elemet, hanem beküldeném egy olyan iskolába, ahol gyűjtik?

Ha újrahasznosított papírt, füzetet, borítékot vásárolnék? Ha feltakarítanám a ház környékét, esetleg távolabb is, és minden ősszel fákat ültetnék?

Ha leszigetelném az ablakokat, ajtókat, és kipróbálnék egy kis fogyasztású kompakt fénycsövet?

Ugye, nem lennék sem rosszabb, sem butább ember?

Nem esne le a karikagyűrű az ujjamról.

Csak egy kicsit szebb és tisztább lenne a világ.”

Dőry István

Csókay: Ha lenne egy bűnbánat, akkor a politika is tudna segíteni az orvostársadalmon

Éppen Banglades és Budapest között ingázik, amikor nem a Honvédkórházban operál. Olyan műtéteket is vállal, amit mindenki lehetetlennek tart. Például Rabia és Rukia szétválasztását. Az idegsebész módszereit világszerte használják, de azt mondja, mintha itthon többet kéne küzdenie a lehetőségekért. Dr. Csókay András szerint ha több lenne az ima a kórházakban és kevesebb a hálapénz, máris közelebb jutnánk a megoldáshoz.

Mikor találkozott utoljára Zacher Gáborral a Honvédkórházban? Miért kérdezi?

Csak mert amikor beszélgetünk, éppen felmondott. Vagy kirúgták. Ki tudja?
Értem. 50-60 éve van baj az egészségügyben.

Hajaj! De most kicsit akutnak tűnik.

De nem most kezdődött! Minden baj eredendője a hálapénz. Meg az alulfinanszírozottság persze, csak én ezt nem szeretném Zacher Gáborhoz, meg a Honvédkórház sürgősségi osztályának a problémáihoz kötni. Elég régóta mondom, hogy van egy felszíni probléma, ami lefele gyökerezik, az a finanszírozás. De igazán morálisán a hálapénz rombol. Megkérdezi a beteg, hogy: „Doktor úr, mennyivel tartozom?” Erre az orvosnak kötelessége lenne azt mondani, hogy semmivel. Ha már csak azt mondja, hogy „amennyit gondol”, akkor az az orvos már kényszeríti a beteget, ez már nagy bűn. Az a baj, hogy egy ilyen párbeszéd naponta többször elhangzik egy kórházban és ez vállalhatatlan. A másik baj, hogy a hálapénzből általában nem adnak a nővéreknek, műtősnőknek, takarítóknek beteghordóknak az orvosok. Így a rendszer még jobban mérgezi önmagát.

Nem nagyon akarok önnel vitatkozni,

de amíg ennyire nincs pénz az egészségügyben, jogosan érezheti a beteg, hogy csak akkor kapja meg a szükséges szolgáltatást, ha lefizeti az orvost.

Szerintem téved, mert olyan sebésszel én még nem találkoztam, aki jobban operál, ha pénzt kap a betegtől.

Nem is ez a cél, csak annyi, hogy a beteget legalább fogadja egy orvos.

Nem hinném, de abban nincs talán vita közöttünk, hogy ez egy óriási morális szennyeződés a rendszerben.

Csak az orvosságot nem tudjuk rá.

Dehogynem! Ott a spanyol példa. Ott eltüntették a hálapénzt, mégpedig elég egyszerűnek tűnő módszerrel. A betegeknek elmondták, hogy kérem, mi most ennyivel és ennyivel emeltük az orvosok és a személyzet fizetését, és azt is hozzátették, hogy ha mostantól hálapénzt adnak az orvosnak, azzal azt kockáztatják, hogy ezeknek az orvosoknak nem lesz többet munkájuk. Ellenőroket küldtek a rendszerbe, próbabetegeket. Ezt a példát azóta tanítják.

Ellenőr még csak lenne, de ugye azt mondta, úgy kezdődött, hogy megemelték a fizetéseket.

Nyilvánvalóan nem elvárható, hogy egy magyar orvos annyit keressen hipp-hopp, mint egy svájci kolléga. Tudomásul kell venni a lehetőségeinket. Ahogy ön sem annyit keres, mint egy brit vagy francia újságíró. Az lehet cél persze, hogy legalább annyit keressenek, mint egy görög vagy portugál uniós polgár. Aztán lehet nekimenni a hálapénznek. Pillanatok alatt megoldódna az orvoshiány, szinte minden orvosi szakmában.

Persze, csak közben a számok meg azt mutatják, hogy míg 2010-ben a GDP 7,6 százalékát költöttük egészségügyre, addig 2015-ben már csak a 7,1 százalékát.

Nézze, én ehhez nem értek, és ezért nem is akarok vitatkozni önnel. De azt azért szögezzük le, hogy elég komoly beruházások történtek az elmúlt években. De hogy vitatkozzunk is, mondom én egy másik nagy problémát, és egy kicsit messziről kezdem. Amióta Watson és Crick leírta a DNS térszerkezetének modelljét, tudjuk, hogy az élet a fogantatás pillanatában kezdődik. Attól, hogy valamit nem kezelünk evidenciaként, vagy nem ismerünk el, attól az még roncsol a mélyben.

Próbálok követni.

A magyar orvosok a műtőkben úgy operálnak, hogy esetleg egy másik

műtőben mellettük aznap három gyerekgyilkosságot követnek el.

Mármint művi terheességmegszakítást.

Igen, ez a PC. Lehet azt mondani persze, hogy ez engem nem érdekel, mert nem én csinálom, de mégis ott zajlik a környezetünkben, és hatással van ránk.

Azt mondja, hogy ez hat az orvosokra?

Régóta tudjuk, hogy a vétkesek közt cinkos, aki néma, és ez óriási rombolást okoz. Egy olyan morális rombolást, aminek az is a következménye, hogy az orvostársadalom nem tud egységesen fellépni, például a hálapénz ellen. Ha azt mondom, hogy mobbing, akkor talán jobban érthető, miről beszélek.

Mobbing, vagyis munkahelyi terror, rossz munkahelyi légkör.

Igen. Az egészségügyi dolgozók 40 százaléka szenved ettől.

Akkor, ha jól értem, azzal, hogy abortuszt végeznek, a kórházban ahol dolgozom, én is részese vagyok ennek, és ez befolyásolja a munkámat?

Hívjuk inkább bűnnek. Vagyis én a problémákat sokkal mélyebbre vezetem vissza. Ez egy gennyes tályog, és nem elég pucolgatni. Ki kell vágni.

Engedje meg, hogy kicsit egyszerűsítsek. Ha megszüntetjük a hálapénzt és minden orvos igyekszik büntetlenül élni, akkor megoldódnak a magyar egészségügy problémái?

Igen, de ehhez az is kell, hogy az orvosok maguk akarják ezt. Ha ez így lenne, akkor a politika se legyinthatna ránk, hogy ezekkel nem lehet mit kezdeni, mert ezek majd úgyis kibulizzák maguknak, hogy jól járjanak. Én megértem a politikusokat is, amikor azt mondják, hogy itt jajveszékelnék ezek az orvosok, amikor sokan dögre keresik magukat a hálapénzzel.

Azért a politikának inkább a betegeket kéne észrevennie ebben a történetben. Mégiscsak a betegek választják meg őket többségében és nem az orvosok.

Persze, de én csak azt állítom, hogy a bajok legnagyobb gyökere morális. Ha lenne egy bűnbánat, akkor a politika is tudna segíteni az orvostársadalmon, így a betegeken is. De visszakanyarodnék még egyszer az elejére, és most hiába legyintenek, hogy egy vallásos örült vagyok, de Watson és Crick óta nem teológiai vagy filozófiai kérdés az élet kezdete.

Itt kéne valami hatalmas fordulat, mert az, hogy ezt nem vesszük figyelembe, hatalmas károkat okoz. El kell fogadnunk azt a tudományos tényt, hogy az élet a fogantatással kezdődik. Ezt általános iskolában kellene minden héten oktatni. Nincs anya, apa, aki problémák miatt kidobná a 8 éves gyereket. Egyszerűen nem tanították meg, hol az emberi élet kezdete. Ez nem politikai kérdés, nem is a politika feladata megoldani.

Amikor a vallásosságáról beszél, mindig tesz egy kis zárójelet, mint az imént. Vagy csak annyit, hogy „biztos sokan megmosolyognak”. Miért?

A hit két részből áll. A szív és az ész hitéből. Vallásosnak lehet lenni akaratból is. De nagyon fontos a szív hite. Ez a valós hitünk. Van legbelül egy valós énem, ahol szeretet és béke van. Ezt elérni csendben lehet. Erre tanít a buddhista meditáció, a hindu meditáció, a keresztény imádság. Az, hogy én katolikus vagyok, az még nem garancia. Persze hitünk szerint Jézus a legrövidebb út ehhez a belsőhöz. Persze, ha nem a szívemből hiszek, akkor simán beelőzhet egy hindu vagy egy buddhista, vagy éppen a materialista mindfullness.

Értem, de akkor azt is állítjuk, hogy szinte minden vallással elérhető ez, csak ön szerint ehhez Jézus a legrövidebb út. Ön azt mondja, hogy mindenkinek van arra a lehetősége, hogy a remény és a szeretet útján megtalálja ezt a belső békét, a belső önmagát.

Szóval Csókay András azt mondja, hogy ez a belső önmagunk a fontos, és még csak nem is olyan fontos, hogy ezt mi hozza el, hiszen ezt elhozhatja az iszlám vagy a hinduizmus, ahogy a kereszténység is, csak hozza meg?

Igen, de, mielőtt félremegyünk, azt azért tegyük hozzá, hogy ezt úgy is hívjuk, hogy anonim kereszténység, amit Karl Rahner vezetett be. Azt akarom mondani, hogy az a buddhista, aki eljut odáig a meditálással, vagy az a hindu, vagy mindegyik ugyanahhoz a Krisztushoz jut el. Az más kérdés, hogy nem tud róla. 3000 vallás van és mind az Istent keresi. A kereszténységben nem az Istent keressük, a kereszténységben Isten jön el, megtestesül, és ő keresi az embert.

Ahogy ön keresi a lehetőséget, hogy segíthessen és így megtalálja ezt a belső békét? Csak hogy egy közeli példát mondjak, a bangladesi ikrek.

Igen! De ezt még tovább tágítanám úgy, hogy misszió! Valóban ezért csinálja az ember. Meg persze azért is, mert

maradnak lekötetlen energiái. Fura ez a magyar egészségügy, hiába akarsz segíteni, egyszerűen szervezési, hierarchikus problémák miatt adott esetben nem tudod érvényre juttatni a jóakarodat.

Hogyan? Azért jár missziókba, azért ment el Bangladesbe egy lehetetlennek tűnő műtétet elvégezni, mert nincs elég lehetősége itthon?

Így túlzás, de minden szakmában nagy harcok vannak pozíciókért, lehetőségekért. Nem szabad megsértődni.

Mennyivel többet tudna itthon dolgozni?

Inkább azt mondanám, hogy minőségibb munkát tudnék végezni. A legnagyobb küzdelmem persze abban van, hogy az innovációimat elfogadtassam. Például a mindennapos boncolásokat, ami az új edzés módszerem, a sportból vettem. Hogy edzés, gyakorlás kell, és nem az élőkön. Ezzel azt is kiküszöbölhetnénk, hogy harc legyen a műtétekért, mert aki sokat akar műteni, azt az is motiválja, hogy gyakorlottabb akar lenni. Miközben ezeknek a készségeknek egy részét, pláne az agysebészetben, a boncteremben is megszerezhetnék az orvosok.

Küzd az orvostársadalommal? Küzd azért, mert hívó?

A tudomány a keresztény tanúságtevést nehezen viseli. A tudomány inkább önmagát isteníti. Miért merek én annyit beszélni az imádság szerepéről a tudományban?! Hogyan jön a csizma az asztalra? Megmondom: mi történik az imádságban? Elindulunk lefelé önmagunkba, az igazság felé. Nem a saját magunk által értelmezett igazság felé, hanem az egyetemes igazság felé. És ott nem csak hitéleti, filozófiai igazságok vannak, hanem a saját életünk, a tudományunk igazságai is. Aki fodrász, annak az, aki orvos annak az. Nem véletlen, hogy nekem onnan jönnek az intuitív ötleteim.

Ezt nem tudják elfogadni? Vagyis, hogy ön ennyire komolyan gondolja a vallásosságát.

Nehezen. De ez nem baj, mert Krisztus megmondta, hogy „aki utánam akar jönni, tagadja meg magát, vegye fel minden nap a keresztyét, és úgy kövessen engem”.

Csókay András, aki, mondjuk így, elég nagy támogatója a kormánynak, nem tud egy kis lobbist magá mellé állítani?

Nem magamnak, az egész magyar egészségügynek kell a támogatás. Bízom Kásler Miklós hozzáértésében, ahogy a Honvédkórházban is, hogy megoldja a bajokat. Sokat kell imádkozni az ügyért.

Átvétel a 24.hu-ról

Mécs László

Fényt hagyni magunk után!

Az élet örök búcsúzás.
Ó bár csak tudnánk távozáskor fényt hagyni, mint a Messiás, belészeretni az szívekbe, apostolokba, mártírokba, hogy átadják a századoknak, a századok az ezredeknek!
Fényt hagyni, mint a Messiás!

Vagy legalább, mint az anyák, kik egyre jobban megragyognak, minél sötétebb lesz az éj, és minél jobban porlanak a bánat-barna hant alatt.
Fényt hagyni, mint a jó anyák.

Vagy legalább is, mint a Nyár, amely almákba és diókba szerette édes álmait, és édességével világít a hosszú, hosszú tél alatt.
Fényt hagyni, mint a drága Nyár.

Vagy legalább is, mint a Nap, melyet elnyelt az alkonyat, de a legbúsabb éjben is világít még a gyöngyvirágban, a liliomban, mécsvirágban.
Az életünk olyan tűnékeny.
Ó szent fényt hagyni volna jó!

Fehéren és kéken, 1937

Légy jó mindhalálig?

Gyerekkoromban úgy hallottam a fölnöttektől, hogy olvass, tanulj kisfiám, hogy okosabb legyél. Ha jött a faluba a Déryné színház, előadását megnéztük, persze a vándorcirkuszt is, meg a moziban a magyar filmeket és a vasárnapi meccset nemkülönben. Mikszáth és Jókai regények jártak kézről kézre. A May Károly, Cooper regények csak megbízható barátok közt kölcsönöztek. Rejtőt még nekik is helyben kellett olvasniok, mi több, a Micimackót is. Hogy Milne maci barátja miért számított tiltott, sőt üldözött gyümölcsnek a hatvanas évek elején is, ember meg nem mondhatja. Talán csak Muhtár, a szovjet csodaló tudná okát adni, mivel ez az állat sebesült gazdáját kimentette a tűzvonalból.

Akadtt olyan magyar a faluban, aki titokban elmondta, hogy a műveléstől lesz művelt a föld, meg az ember, mert a művelés változtatja át a semmit valamivé... Először a változtatja helyett a nemesíti szót használta volna, de elharapta, mert a nemes, nemesítés akkoriban tiltott és üldözött volt. Még tán Micsurin se nemesített, csak alkalmassá tette a meggyet, az almát, hogy ontsa a termést a szibériai éghajlat alatt is...

Mint annyi minden, ez is megváltozott az évtizedek során. Mozi már nincs a faluban, helyette tévé szól minden házban, némelyikben több is, ötven, vagy száz csatorna ontja ugyanazt a szemetet, mert jobbára mindegyiken rémfilmek harsognak-villognak, géphóhérok, emberszörnyekkel, kimérákkal. Kilenc-tíz körül a színészek nekivetkőznek és üzekedni kezdenek a rendező parancsára. Szerelmeskedést érthető okból nem mondhatunk, hisz senki nem szeret senkit, és ha úgy adódik, a mézszárlást sem hagyják abba. A sportcsatornákon emberfölötti lények lökdösik, gázolják, ütlegelik egymást. Labda vagy más játékszer, ha fölbukkan olykor, csak ürügy a másik lerúgására, gigánvágására.

Ne dágványozzunk tovább a közismert részletekben, hiszen ismerjük a helyzetet és a következményeket. A művészet megszűnt, a kultúra forrása kiszáradt, ezért nincsen kultusz, ami éltetné, csak lobbanó, s hamar kihunyó rajongás valamelyik csillagért, holnap egy másikért, s kit érdekel, hogy lesz-e holnapután?

A kőszívű ember fiai mai szemmel hülyék, Szindbád álmodozó barom, a Móricz-féle légy jó mindhalálig életről elenyészett, csak a füstje maradt, ha el nem fújta a szél...

Legalább ekkora, ha nem komolyabb változást jelent Kodolányi János Zárt tárgyalásának kiszorítása közgondolkodásunkból. Világos, hogy a náci, a fasiszta és a liberális ugyanazt gondolja, és közös szellemet szolgál, Na és? Akkor mi van? A könyv ma már létezik a kereskedelemben, de kit érdekel?

Ha nem tudjuk, akkor Semmi, senkit. Semmikor sincsen valami. Korunk ugyanis arról szól, miként változik a valami semmivé. Ha.

Élünk. Ha egy mód van rá, ne is hagyjuk abba, hátha rájövünk a dolog értelmére: mi a jó, és miért kéne éppen jónak lennünk...

Czakó Gábor

LEHET, HOGY MÉGIS TÖKÉLETES KERESZTÉNY VAGYOK

vagyis... tökéletesen tökéletlen ember akinek szüksége van Krisztus megváltására.

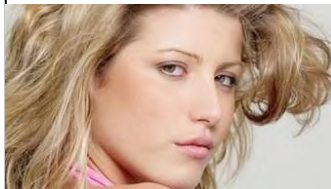
Nagy pofára esés volt ezt megértenem. Valamiért mindig az a kép élt bennem, hogy az a tökéletes keresztény, aki mindig vidám, segítőkész, kedves, kicsattan az örömtől. Ha pedig valami nagy baj éri, az is csak azért lehet, mert annyira szent, hogy az csak a gonosz támadása lehet.

Csak az a baj, hogy van, hogy rossz a hangulatom. És nem mindig van kedvem kedvesen viselkedni. Sőt, néha kifejezetten jól esik flegmának lenni.

Azt gondoltam, hogy a tökéletes keresztény naponta minimum egy órát imádkozik, mert ha ez nem történik meg, ugyan milyen kapcsolatom van nekem Jézussal, és amúgy is...

Csak hát sokszor nincs kedvem imádkozni. Egy percet se.

Azt gondoltam, hogy a tökéletes keresztények

szeretik egymást, mert hát ugye Isten a szeretet, és nem egyszer kérte, hogy szeressük egymást...

De többször kerültem keresztények hatalmi harcának kereszttüzébe,

vagy hallottam rosszindulatúan beszélni egy másik testvéréről, ne adj Isten, én tettem ilyet...

Azt gondoltam, hogy a tökéletes keresztények nem képmutatóak, hiszen tudjuk, hogy Jézus miket mondott a farizeusokról...

Hát persze...

Ezt a listát még nagyon hosszan lehetne folytatni, szerintem mindenki hozzá tud tenni még pár pontot.

De nem ez a lényeg.

A lényeg az, hogy valamivel nem számoltam: nem csak keresztények vagyunk, hanem emberek is. Azaz tökéletlenek.

Nem azzal leszek tökéletes keresztény, ha mindig tökéletesen viselkedem. Nem is akkor, ha elfojtom a valódi érzéseimet, és eljátszok valami „krisztusit”. Akkor vagyok valóban tökéletes keresztény, ha elfogadom, hogy nem vagyok tökéletes, és szükségem van Jézusra.

Nekem nehéz volt elfogadnom, hogy nem tudok megfelelni a képzeletemben lévő tökéletes keresztény képének. Fájt, hogy bárhogy is igyekszem, nem megy. Vagy csak egy kis ideig. Sokat csalódtam magamban. A meglepő mindössze csak az volt, hogy Isten nem csalódott bennem. Ő tudja, hogy milyen vagyok. És szeret. A lényeg, hogy hogyha el is esek, azt még mindig az Ő tenyerén teyem, és ne mászkáljak el másfelé büntudatomban. Ha elestél, és nem mersz emiatt Istenhez közelíteni, akkor mondom neked: Isten vár rád! Nem az egészségesekért jött el, hanem a betegekért! Ő szeret, és igen, úgy is hogy nem érdemeljük meg.

Bartos Lídia Lelle

G y e r m e k o l d a l

S Z Ó K I H Ú Z Ó

Pilátus maga elé hívatta Jézust, és megkérdezte tőle: „Te vagy-e a zsidók királya?”
 " De..... Jézus feleletének folytatását a rejtvényben olvashatod . Jn 18,33

OLVASMÁNY Dániel próféta könyvéből Láttam az éjjeli látomásban, hogy íme, az ég felhőin valaki közeledik. Olyan volt, mint az Emberfia. Amikor az Ősöreghez ért, színe elé vezették. Hatalmat, méltóságot és királyságot adott neki. Minden népnek, nemzetnek és nyelvnek őt kell szolgálnia. Hatalma örök hatalom, amely nem enyészik el, és királysága nem szűnik meg soha. Ez az Isten ígéje. Dán 7,13-14

Z	K	I	D	E	L	E	Z	Ö	K	A
K	E	N	T	E	Z	M	E	N	Z	É
I	N	H	A	T	A	L	M	A	T	
R	T	O	G	Á	S	Ó	T	L	É	M
Á	E	M	B	E	R	F	I	A	I	O
L	R	S	Z	Á	R	G	O	M	S	N
Y	E	M	I	Ö	R	Ö	K	N	T	N
S	L	E	I	N	Á	D	S	É	E	T
Á	P	R	Ó	F	É	T	A	Ö	N	V
G	A	L	E	N	Y	É	S	Z	I	K
A	I	N	L	Á	G	L	O	Z	S	Ó
T	L	O	V	E	Z	E	T	T	É	K

A vastag betűs szavakat húzd ki a négyzetből, majd a ki nem húzott betűket összeolvasva megkapod Jézus feleletét !

**Ministránsok—
zoltárénekesek
őszi kirándulása:
november 17.**

Ministránsainkat és zoltárénekesünket őszi kirándulásra hívjuk. Réggel 8 órakor indulnánk Mosdósra, ahol fociban és kongói kézilabdában mérnénk össze tudásunkat az ottaniakkal.

A hozott hazai elfogyasztása után a kaposvári Virág Fürdőben pihennék ki fáradalmainkat.

Minden oltár körül szolgáló fiatalra számítunk!

Hazaérkezés este 6 és 7 óra között!

LACKFI JÁNOS

Isten-keresgélő

Hol van az Isten?
Mért van az Isten?
Kellene már, hogy
kézre kerítsem...

Szél fuvoláján
küldi a hangot,
küldi az epret,
küldi a mangót.

Nézem a földben,
nézem a fában,
itt a vakondok,
ott meg a szű van.

Küldi a márványt,
küldi a rozsdát,
méhek az Istent
mind beporozzák.

Itt is, amott is,
ott se, meg itt se,
isteni bukfenc,
épp ez a kincse.

Nézem az égen,
nézem a tóban,
saslibegésben,
kajla kopóban.

Kergetem egyre
én is az Istent,
csörtet utánam,
bújik a nincsenben.

Hol van az Isten?
Kis katicában?
Hajnali fényben?
Kerge cicában?

Bújik a vanban,
fűsuhogásban,
engedi néha,
hogy kipecázzam.

Hold kerekében?
Nap-zuhogásban?
Mindig az egyben?
Mindig a másban?

Hogyha a markom
összeszorítom,
csobban a vízben,
elviszi titkom.

Hogyha keresnéd
benn a zsebedben,
épp kikukucsál
fenn az eszedben.

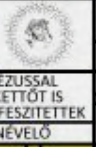
Ám ha lehunyom
két szemem, itt van,
csak maradásra
kell kitanítsam...

Túrmezei Erzsébet

Már fejsze csattog hajnal óta,
tompán zuhog a kalapács.
Ma valakit még megsiratnak,
.....(LSD. A REJTVÉNYBEN)

**PILÁTUS UDVARÁN
(RÉSZLET)**

Sorsdöntő óra súlyosul rám.
Zsúfolt Pilátus-udvaron
mind a ketten előttem állnak.
Melyiket akarom?

		HAJÓ HÁTSÓ RÉSE	PÁRATLAN LÓRI !	RENDBEN VAN	ÖLTÖGETŐ
MEGF. 1 RÉSE			HEGYI PATAK		
OKTALANT PÁROSAN !			JÉZUS A GOLGOTÁIG3X		
ROTOR EGYNEMŰ BETŰI		KÁBEL KÖZEPEI		KÖZÉP ERŐI	
RENDSZERES ALKOHOL FOGYASZTÓ		FÉL LOGOI		ŐZ EGYIK FELE	
TÉLI SPORT-KELLÉK				HÉT KÖZEPEI	SZERZETESRE
PÁRATLAN ZOLTÁNI		AKI NEM ... EGYSZERRE NEM KAP RÉTEST			
A HÉT VEZÉR EGYIKE		SOR KÖZEPEI		NÉVELŐ	
KÖZÉPEN FUT!		...-PAL BANK		AZONOS BETŰK	
KÖTŐ SZÓ EZ IS		LAPTOPEGYIK FELE !			
ZÁRT BETŰ: V.		SZÉLÉN LÓGI			
				2/3-AD BOA	

KI AZ A KERESZTÉNY ÉNEKESNŐ, AKI LETASZÍTOTTA A SZTÁROKAT A TOPLISTÁKRÓL?

Félreállhat Drake, Ariana Grande, Travis Scott, és Nicki Minaj is...legalábbis félreállhatnak, amikor a toplistáról van szó. Ez a hét egy olyan énekesnőé, akiről talán még soha nem is hallottatok: ő Lauren Daigle. A harmadik helyet érte el lemezadáskor a Billboard toplistáján (Paul McCartney és Eminem mögött), ugyanis már az első héten 115 ezer albumot adott el.

Ha még soha nem hallottátok Lauren Daigle-ről, akkor íme itt egy gyors bemutató. Lauren egy keresztény énekesnő Louisiana-ból. A *Look Up Child* (Nézz fel, gyermek) a második albuma. Első albuma, a *How Can It Be* (Hogyan lehetséges ez), 2015-ben jelent meg és platinalemezzel lett. Lauren kétszeres Billboard Music Award nyertes, kétszeres Grammy jelölt, American Music Award nyertes, és Gospel Music Awards Dove Awards nyertes.

Azon felül, hogy az albumok toplistájának élére került a héten, Lauren Daigle történelmet írt azzal is, hogy egyszerre landolt a Billboard öt legjelentősebb keresztény toplistájának az élén.

Lauren második albuma arra ösztönzi az embereket, hogy a viharos időkben is befelé nézzenek. "A *Look Up Child* (Nézz fel, gyermek) zenei élményének minden egyes eleme, az album és a turné is, mélységes szeretetet és mélyen gyökerező örömet sugároz, és remélhetőleg olyan kapcsolatot teremt a zenével, amelyet az emberek meg tudnak osztani egymással" – magyarázta Lauren egy sajtóközleményben.

Az album első kislemeze, a *You Say* (Te azt mondod), már több, mint 25 millió megtekintést ért el a YouTube-on.

Első önálló turnéját, a *Food for the Hungry* (Étel az Éhezőknek) nevű keresztény jótékonyági szervezet mutatja be, akiknek munkája az éhínség és a szegénység elleni küzdelem,

nemzetközi szinten. A turné már további dátumokkal is bővült.

Lauren gyors lépésre szánta el magát hirtelen jött sikerét követően, és bejelentette, hogy ezen a télen egy ünnepi albumot is kiad. A *'Behold: A Christmas Collection'* (Szemléld: Karácsonyi Gyűjtemény) november 2-án jelenik meg.

"A zene létezhet csupán egyetlen pillanattal, és mégis akkora ereje van, hogy örökségként tovább él!" – nyilatkozta Lauren. "Nagyon hálás vagyok a lehetőségért, hogy szenvedélyesen belevethetem magam abba, amit szeretek, – a zenembe. Köszönöm a felém áradó támogatást."

Fordította: **Ward Henrietta**
forrás: refinery29.com

“MINDENT IGYEKSZEK JÉZUSSAL KÖZÖSEN CSINÁLNI” – HITÉRŐL TETT TANÚSÁGOT A MAGYAR PARALIMPIKON LEGENDA

Megható tanúságot tett hitéről és életéről Dani Gyöngyi kerekesszékes vívó, aki összesen hét éremmel gazdagította már Magyarországot a paralimpiákon.

A kaposvári születésű sportoló 16 évesen öngyilkossági kísérletet követett el – egy négyemeletes ház tetejéről vetette magát a mélybe – amelyet követően gerinctörést szenvedett és kerekesszékes lett. Azóta teljesen más életet él, amelynek nagy szerepe van Istenhitében is. A Magyar Érdemrend középkeresztjével is kitüntetett sportoló a közmédiában "Isten kezében" című műsorának nyilatkozott.

"1991-ben kerültem kerekesszékesbe egy "baleset" következtében. Nem keresztény családban nőttem fel, de mindig hittem Istenben. Mindig motoszkált bennem, hogy van egy felsőbb erő, aki vigyáz ránk, akihez fordulhatunk ha baj van. Az öngyilkossági kísérletem idején viszont máshogy gondolkodtam, nem láttam más kiutat, csak ha véget vetek az életemnek. De a Jóisten úgy gondolta, hogy nekem még dolgom van itt: a későbbi keresztényem – hiszen később keresztelkedtem meg – úgy fogalmazott, hogy "a Szűzanya kötényébe estem."

Mert habár csak "négykeréken", de itt maradtam.

Minden nap hálát adok Istennek, hogy nem haltam meg, mert nem mi rendelkezünk az életünk felett, nincsen jogunk hozzá, hogy eldobjuk.

Én akkor egy nagyon nagy bűnt követtem el. Ami az én döntésem volt, hogy nyitott voltam a világra: akartam az új életet, elfogadtam a kerekesszéket. Elfogadtam azt is, hogy elvesztettem a férjemet: ami jött rossz dolog, azt úgy fogadtam, hogy "legyen meg a Te akaratod!". Nagymaroson, egy ifjúsági

találkozó keretében sikerült először elcsendesednem: ott találkoztam először Istennel igazi imádságban.

Az athéni olimpiát követően nyolc évvel Londonban is ezüstérmét szerzett a paralimpián, erről így vallott Erhardt Ágostonnak:

"A londoni döntőm hasonlított kicsit Imre Géza riói vereségéhez: leblokkoltam és egyszerűen nem tudtam tust adni. Ennek ellenére én azt egy nagy ajándéknak élttem meg, mert nagyon mélyről kellett akkor nekem felállnom. Akkor nagyon sok tragédia volt az életemben: előtte lévő évben veszítettem el a férjemet, ezt követően pedig megfordult a fejemben a visszavonulás gondolata. Ekkor azonban valahonnan – igen, "valahonnan" – nagy erőt kaptam, hogy ezt végig kell tudnom csinálni. Ekkor nagyon sok minden megváltozott az életemben, és ezt a nagy próbatételt úgy éltem meg, hogy még nagyobb erővel küzdöttem.

Ezért nekem nagy ajándék volt, hogy ott lehettem a döntőben: nagyon boldog voltam, a Jóistennek és az elhunyt férjemnek ajánlottam ezt az érmet."

Dani Gyöngyi a lelki életébe is bepillantást nyújtott, sőt nem csak a kamerák előtt beszél hitéről, hanem csapattársait is buzdítja:

"Az ima mindig ott van az életemben: mindent igyekszek Jézussal közösen csinálni. Nyilván van amikor nem sikerül, és akkor nagyon tudom szégyellni magamat. A páston ugye rengeteg az indulat, de még ilyenkor is azt gondolom, hogy nem egyedül vagyok ott. Ha pedig csapatban versenyzünk, akkor én képviselem az "Isteni erőt": előfordult, hogy megfogtam a csapattársaim kezét és félhangosan elmondtam a Miatyánkot.

És én ezt vállalom is, sőt azt gondolom, hogy azért ilyen sikeres a magyar csapat, mert kell ez az erő.

Keserűből édeset

Jakus Ágnes

Életünk története nem más, mint kríziseink története. Isten terve a bűneset óta a fájdalom keresztül bontakozik ki. A jó hír, hogy kibontakozik, a nagy kérdés azonban az, vajon fakadhat-e minden völgy mélyén forrás? Erre keresi a választ Révész Szilvia nemrégiben megjelent könyve.

Keserűből édeset. Istennel a kríziseken át címmel jelent meg a Harmat Kiadó gondozásában Révész Szilvia kommunikációs szakember, párkapcsolati tréner, lelkészfeleség, négygyermekes édesanya könyve. A szerző bibliai és saját életéből vett példákkal illusztrálja, hogy a válsághelyzetben hozott döntéseknek sorsfordító erejük van. Az, ahogyan az előre sejtethető és váratlan krízishelyzetekre reagálunk, meghatározza, milyen történetet mesélünk majd el. Az üdvtörténet nagyobb narratívája segít, hogy lássuk: a mi véges történetünkben is válhat a keserűből édes. Hogy hogyan, az a szívünk állapotán is múlik, illetve arra is visszahat. Minderről könyve budapesti bemutatóján esett szó. A szerzővel Győri Virág, a Family Magazin főszerkesztője beszélgetett.

Ha elmarad a happy end

A krízis kultúrától, életkortól és nemtől függetlenül időnként minden ember életében elkövetkezik. Révész Szilvia a könyvbemutatón arról beszélt, hogy a bibliai hithősök is átéltek kríziseket, könyvében kiemelten foglalkozik Ruth és Naomi példájával. Mint mondta, vigasztaló, hogy a Biblia nem tökéletes emberek életét tárja elénk, kríziseik elbeszélésével ugyanakkor leplezetlenül feltárja azt is, kinek zárult jól a története, és miért. A hithősök kapcsán pedig azt is egyértelművé teszi, hogy a „boldog végek” nem mindegyike látható ezen a földön.

Csak a sikereket látjuk

Kríziseket az ember nemcsak magánéletében, hanem hivatásában is megélheti. A könyv szerzője mesélt arról az időszakról, amikor lelkipásztor férjével első szolgálati helyükön fiatalos lendülettel vetették be magukat a szolgálatba, ami mint kiderült, nem várt nehézségek tömkelegét tartogatta számukra. „Nemrég megkérdeztem a férjemtől, hogy szerinte mi a siker három legfőbb forrása a házasságunkban, mire ő először rávágta: az, hogy jól tudjuk egymást támogatni. Esembe jutottak azok az idők, amikor a jeges úton versenybiciklivel járt a szomszéd faluba szolgálni, és este kéken-zölden jött haza. Ez még a hőskorban történt, amiről keveset beszélünk. Általában látunk egy ötvenéves férfit, egy nagy gyülekezet lelkipásztorát, aki sok mindenben sikeresnek tűnik – de azt már kevésbé, hogy hány olyan pont volt, amelyeken csak Isten kegyelme segítette át, pedig akár fel is adhatta volna.”

Ennél az Antarktisz is jobb!

Ilyen lehetett az az esztendő is, amikor családjával együtt Mongóliában élt misszionáriusként. Hetezer kilométerre az otthonuktól, a Magyarországnál tizenhatszor nagyobb területen, az ott élő mindössze 9 magyar igencsak szétszórt táborát erősítve, az Antarktiszével vetekedő időjárási körülmények között tapasztalták meg igazán először életükben, mit jelent az, hogy vannak időszakok, amikor csak Istenre számíthatnak.

Számos kisebb csodát megélték, amikor tapasztalták Isten gondoskodását, és ekkor fogalmazódott meg Szilviában az a tanulság, amelyet így összegzett: „Azokat a történeteket, amelyeknek Isten a szerzője – ha engedelmségben járunk és követjük Őt – nem lehet megúszni; és jó, hogy nem ússzuk meg.”

A körforgalom

Hogy miért, azt egy egyszerű képpel illusztrálta. A krízisek szerinte olyanok, mint a körforgalom. Első londoni autós élményét felidézve elmondta, az egyik többsávos körforgalomban, a jobbkormányos autók dudálása közepette volánán ülő férje csak annyit mondott a kocsiban ülő családtagoknak: imádkozzanak, hogy valahogy kikerüljenek innen. Londonba tartottak ugyan, de már azzal is megelégedtek volna, ha szűnik a rájuk nehezedő nyomás, és nem kell tovább körbe-körbe haladniuk. „Amikor krízisbe jutunk, gyakran hasonlóan érzünk: bármit odaadnánk azért, hogy csak ez a teher lekerüljön a vállunkról, pedig valójában nem mindegy, merre keveredünk ki a körforgalomból, a kívánt irányban haladunk-e

tovább.”

Inkább dolgozz rajta!

A krízishelyzetből kivezető utak közül hármat nevezett meg. „A legrosszabb verzió, amikor valaki nemcsak a krízisből lép ki, hanem az életből magából is. Aztán van, amikor szeretnénk elkerülni, hogy a szüleinktől öröklött rossz mintáink a saját életünket is befolyásolják, például függőségek formájában. Ilyenkor a krízisek azok a lehajtósávok, amelyekkel a véget nem érő körbe-körbe forgást, vagyis a rossz minták ismétlését el lehet kerülni. Végül, vannak a kompromisszumos megoldások, amelyek azért helytelenek, mert nem oldják meg a helyzetet.” A szerző egy zarándokút tanúságaival világította meg, miért. „A férjemmel részt vettünk az El Camino-zarándoklaton, ahol velünk együtt volt néhány zarándoktárs, akinek zavart a közelsége. Teljesen mindegy volt, hány kilométert mentünk, napokig ugyanabba a hálószobába kerülünk. Megkérdeztem a férjemtől, meddig fognak ezek még követni minket? Mire ő azt válaszolta: addig, amíg ezt a nehézséget fel nem dolgozod magadban. Azóta tudom: ha valamiről adódik ilyen megértésünk, akkor talán menekülés helyett egyszerűbb dolgozni az ügyön.”

Életközépi válság

Az sem mellékes, hogy a zarándokút egyfajta megelőző célt szolgált: a Révész-házaspár tudott a várhatóan őket is érintő és nem is olyan sokára elközelgő életközépi válságról. Emiatt is vállalkoztak az útra, miáltal kicsit „szabadságra mehetnek az életükből”. „Láttuk, hogy a környezetünkben is vannak sokan, akik úgy oldják meg ezt a krízist, hogy akár a szolgálatból, akár a házasságukból is kiesnek. Mi korábban is tervezgettük, hogy ha nyugdíjasok leszünk, akkor el fogunk menni egy ilyen útra. De akkoriban már húsz éve szolgáltunk, és számoltattuk, hogy nagyjából még ugyanennyi hátravan. A Caminón találkoztunk egy svájci házaspárral. A pár férfitagjától megkérdezte a férjem, hogy hallott-

e az életközépi válságról, mire ő csak annyit mondott: Mit gondolsz, miért vagyok három hónapja ezen az úton?”

Mire tanítanak a krízisek?

Biztonságos lenne, ha könyvek olvasása közben is tágluna a világlátásunk, ám a valódi, éles helyzetek képesek csak kimunkálni bennünk azt a bizalmat, amely az eseménytelen időszakokban rejtve marad – vélekedik a könyv szerzője. „A krízisben Isten elvisz a falig, ahonnan nincs tovább – és aztán mégis lesz tovább. Egy-egy nehézség mutatja meg, milyen tartalékok vannak akár benned, akár Istenben, a környezetedben, a kapcsolati hálódban.” Miért pont én, miért pont most, miért engedte ezt Isten? – sorjáznak a kérdések ilyenkor. „Az ember racionalizálni akarja, ami vele történik és azt is meg akarja tudni, hogy vajon elkerülhette volna a krízist? Mennyire vétkes, vagy részes a kialakulásában? A miértek azonban azok, amik a leginkább tágtíják a személyiséget, az istenismeret, a világlátásom.”

A kegyelem napjai

A miértek visznek el odáig is, hogy az ember igazán rászorul a kegyelemre – fűzte hozzá. „Vannak szép napok, amikor határozottan és magabiztosan tudunk megosztani tapasztalatokat másokkal, és vannak a helyzetek, amikor azért imádkozunk, hogy csak a mai napra legyen elég a kegyelem, ki tudjak kelni az ágyból, és túléljem ezt a 24 órát. Ez az érzés mások életében is ott van válságos időszakokban. Ekkor tapasztaljuk meg, hogy vannak időszakok, amelyeken csak Isten visz át. Utólag sem tudjuk felmutatni, hogyan csináltuk végig, mert az is csoda volt, hogy egyáltalán életben maradtunk abban a helyzetben.”

Érzések helyett az örök igazság

A saját életében átélt krízisek arra is megtanították, hogy amikor úgy érezte, Isten is elhagyta, akkor ne érzéseire alapozzon, hanem Isten szavára. „Hoznom kellett egy radikális döntést, hogy most a pillanatnyi érzéseim alapján látom Isten, vagy elfogadom, hogy Ő az, akinek mondja magát, akkor is, ha válaszol az imámra, akkor is, ha nem. Akkor is, ha hallom a hangját, akkor is, ha nem. Ez sorsfordító volt számomra, mert azt, hogy kicsoda Isten, ezután sokkal mélyebben és stabilabban tapasztaltam meg. Azért is fantasztikus, hogy a kezünkben a Biblia, mert azzal a tudattal olvashatjuk, hogy ezek az Igék örökkévaló kijelentések és bizonyosságok. Isten beszéde nem száll el, hanem örökre megmarad, ezért ezekre a kijelentésekre lehet építeni. Aztán ahogy elkezdtem az igazságra építeni az életem, vagyis hittel tettem lépéseket, egyiket a másik után, kitarotán, egyszer csak azt is megéreztem, hogy Isten jelen van – számomra is.”

“Mindjárt jövök, Uram, csak ez az ember úgy megbántott, még végiggondolom alaposan, milyen módokon vágnék vissza neki, ha nem lennék olyan átkozottul békés természetű.”

“Mindjárt jövök, Uram, csak végiggondolom, hogyan fogok meggazdagodni, ez most tuti terv, legalább ezerszer átrágtam, nem bukhatok bele.”

“Mindjárt jövök, Uram, csak érveket kell gyűjtenem, miért nekem volt igazam minden döntésben, ez bitangul fontos, hogy úgy érzem, vagyok halálai.”

“Az a baj, Uram, most már mennem kell, nincs időm meghallgatni, hogy te önbecsülést, pénzt, paripát, fegyvert szántál nekem, ha követem, amit mondasz.”

A segítség tízparancsolata

Ha segítünk valakin, az nem csak az ő, de a mi életünket is szebbé teheti. A segítség tízparancsolata a jótettek helyes megvalósításához ad útmutatást – nem csak Karitászmunkatársaknak.

1. Igazán segíteni csak szeretetből lehet.
2. Kétszer segít, aki gyorsan segít. A bürokrácia a karitás halála.
3. A bajbajutottat sohase alázd meg: érezze, hogy örömmel segítesz.
4. Úgy segíts, hogy a rászoruló saját magán is segíthessen. Vezesd rá az öntevékeny segítségre.
5. Ne alamizsnát adj, hanem igyekezz a bajt gyökerében orvosolni.
6. A bajbajutott nem eset, hanem személy. Vedd emberszámba, törődj vele, szánj rá időt, türelmet, őszinte érdeklődést.
7. Vedd elejét a visszaéléseknek. Járj utána a fontosabb ügyeknek.
8. Kínos pontossággal számolj el minden fillérről, és köszönj meg minden adományt.
9. A segítség nem monopólium, de nem is konkurencia. Segíts annak, aki segíteni akar.
10. Ne várj hálát. Ne sértődj meg. Ne légy kicsinyes. Imádkozz azokért, akiket Isten a szeretetedre bízott.

“A legintenzívebben próbálom elutasítani a vasárnapi kereszténységet” – Vecsei H. Miklós

Kétezer fiatal előtt tett tanúságot hitéről Vecsei H. Miklós: az elmúlt években az ország egyik legnépszerűbb színészévé váló “Nemecsek” a ForrásPont nevű eseményen beszélt kendőzetlen őszinteséggel hitéről és botladozásairól.

A ForrásPont fesztivál a 2020-as Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszusra való felkészülés egyik fontos állomása volt: a budapesti MOM Sportban kétezer fiatal gyűlt össze szerte az országból, ahol többek között Vecsei H. Miklóst is meghallgathatták. A Junior Prima-díjas színész először a vasárnapi kereszténység veszélyére figyelmeztette az egybegyűlteket:

“Egyre inkább úgy gondolom, hogy a katolicizmus a tettek terepe, csak és kizárólag. A legintenzívebben próbálom elutasítani a “vasárnapi kereszténységet”, és egy folyamatos önvizsgálatra invitálok magamat ebben a világban. Én is voltam vasárnapi keresztény, és néha most is az vagyok, hiszen valahogy nálunk az egy fertőző betegség. Szavakban abszolút jól látjuk a dolgokat, de ennek ellenére nincsen önreflexiónk. Nekünk ezért van szükségünk sok csöndre, hogy rajtakapjuk magunkat, amikor megítéljük a világ másik oldalát, azokat akik nem találkoztak még ezzel a dimenzióval.”

Jákfalvy Kata műsorvezető kérdésére több példaképet is felsorolt a “Hasi” becenévre hallgató 26 éves színész, ráadásul több pap is volt közöttük:

“Nekem Kozma Imre atya volt az első hittan tanárom, tőle nagyon sokat tanultam. Ő egy igazi “tett-központú” ember, ezért én nagyon hálás vagyok neki. Vagy például nagyon szeretem Pál Ferit és Bőjte Csaba testvért, mert nagyon sok szeretet árad belőlük.”

Végezetül a műsorvezető Ferenc pápa egyik idézetét hozta fel, amelyben Ferenc pápa arra kéri a fiatalokat, hogy ne legyenek “kanapékeresztények”: Vecsei H. Miklós igen önkritikus választ adott arra a felvetésre, hogy buzdítsa az embereket ennek elkerülésére:

“Nagyon nehezen buzdítok, mert én is gyakran “kanapékeresztény” vagyok:

Én a Kálvin térnél lakom, egy olyan környéken, ahol az aluljáróban éjszakánként húsz éves fiatalok fekszenek.

Ha én keresztény lennék, akkor mindegyikük mellé egyenként leguggolnék és fölsegíteném, és addig nem nyugodnék meg, amíg nem áll mellettem. Nem tudom még megcsinálni, és nem is akarok megítélni addig másokat, amíg én nem tudom ezt megtenni.”

Most már tudok írni Rólad

Most már tudok írni rólad,
Bár szívem majd megszakad!
Emléked bevésve lelkembe,
szerelmed vésője alatt.

Az utolsó itthoni éjszakán
hidegülő tested átölelve-
hogyan ifjúkori vágyaink emléke
tüzénél melegedhess.

Szegény betegem!
Nevetve néztél reám.-
Hát ezt mire véljem?- mondtad,
s fázósan remegett a szád.

Mindent megtettem volna,
„csak ne add fel!”- suttogtam,
de Te bágyadtan fordultál felém,-
„ennyi volt!”- mondogattad.

Nem akartál bénán élni,
kiszolgáltatva, betegen.
Fájdalmaid kiszorították
belőled az életet.

Elengedtünk, kezedet fogva.-
„Nagyon szeretünk!”- zokogva, mondogatva.
Szemed sarkában egy könnycsepp remegett...
Vagy az én könnyem volt, ami odaeshetett?

Hol lehetsz most?
Érted mennék szívesen,
felajánlva életemet,
Hogy köztünk lehess, s kapjál éveket.

Imádkozol- e értünk?
Kérve Istent, segítsen,
újabb bajtól óvjon meg minket,
mely fejünk felett lóg szüntelen.

Lesz- e erőm énekelni?
Ölelni unokám?
Oszteni az ajándékot,
és mosolyogva gondolni Rád?

*Lengyeltóti, egy borongós őszi
estén
kedves halottunkra gondolva:
Wolf Mária*

“Éreztem, hogy megáll bennem valami...” – Csaba testvér üzenete minden szülőnek

Csaba testvér történeteit időről-időre megosztjuk az oldalon: a szegény gyermekeket és árvákat befogadó ferences szerzetes az anyai ölelés pótolhatatlan érzéséről fogalmazta meg korábban a gondolatait.

Nagyon szegény családból származó, úgymond szociális árvákat nevelünk az alapítványunkban. Vakációkor a gyerekek – hiába árvák – ők is hazavágnak. Így volt három gyermekünk is egy családból, ahol az apuka, anyuka élt, de tudtam, hogy egy garázsban hajléktalanok, teljesen lecsúszott egzisztenciák, nem akartam hazaengedni őket, de ők mégis kérleltek. Gondoltam, elviszem és este visszahozom őket. Délután 3-4 óra körül elmentem értük, mert korán sötétedik, már félhomály volt. Nem volt bevezetve a garázsba a villany, két nagy vasajtó, középen egy szerelögödör, egy ágy, az ágyban a három gyerek az anyukához bújva, a plafonon a lehelet kicsapódott a hideg betonra, a vízcseppek mint egy-egy gyémánt csillogtak.

Nem láttam semmi nyomát annak, hogy karácsonyra vagy szilveszterre készülődtek volna. Hideg volt, sötét volt. Az apuka állt az ágy mellett, tördelte a kalapját, az anyuka nyakában csüngött a három gyerek. Szóltam, hogy „Gyerekek, gyertek, öltözzetek, megyünk vissza Dévára!”

Ők persze tudták, hogy várja őket a meleg fürdő, a szép ruha, a kölyökpezsgő, a csillagszórók, minden, ami ilyenkor belefér egy ilyen intézeti karácsonyba. És akkor az egyik kisfiú azt mondta:

*„Pap bácsi, mi nem ünnepelhetnénk itthon,
anyukámékkal?”*

Éreztem, hogy megáll bennem valami. A gyerekek nem arra van szüksége, hogy egy csomó kutyut odavigyenek neki talicskában, hanem arra, hogy átölelje a nyakadat, hogy megpusziljad, hogy érezze azt a jószágot, ami egy szülőből árad. Egyfelől egy csomó limlom, másfelől az édesanya meleg nyaka és semmi más. És messzemenően az édesanya volt a nyerő!

És akkor én azt gondoltam, hogyha Isten segít, ezt minden szülőnek elmondom.

Hol kezdődik a Mennyország?

Albert Schweitzer nyomán

Élt valahol egy kicsi, hétköznapi szent, aki sok éve már igen boldog és megelégedett életet folytatott. Egy nap, amikor éppen a piszkos edényeket mosta el a kolostor konyháján, egy angyal jött hozzá és így szólt:

– Az Úr küldött engem, hogy megmondjam neked: itt az idő, hogy az örökkévalóságba költözzél.

– Hálásan köszönöm az Úristennek, hogy ennyire a gondomat viseli – válaszolt a szent -, ám látod, milyen halom mosatlan edény vár még rám. Nem szeretnék hálátlannak bizonyulni, de igen örülnék, ha a Mennyországba való menetelt kissé elhalaszthatnám.

Az angyal bólintott a szent kérésére, majd csöndesen és alázatosan eltűnt. A kis szent pedig folytatta a mosogatást, mintha mi sem történt volna. Aztán még sokmindent tett-vett heteken, hónapokon át, amikor egy reggel újra megjelent az angyal nála. A szent éppen a virágokat kapálta a kertben. Mindjárt mondta is az angyalnak:

– Látod, mennyi gaz van ebben a kertben! Az örökkévalóság biztosan tud még egy picikét várni rám! Az angyal mosolygott és ismét eltűnt szótlanként. A kis szent befejezte a munkálatokat a kertben, de aztán rengeteg tennivalója akadt. Mind el kellett végeznie. A

kórházba betegek ápolására hívták. Éppen egy magas lázban szenvedő beteget itatott meg, amikor újra megpillantotta maga mellett az örökkévalóság angyalát. A kis szent kitérte karját a betegek felé, mintha azt akarta volna mondani:

– Látod, mit csináljak? Itt hagyhatom ezeket a szegény betegeket?

Amikor este a kis szent végre cellájába térhetett pihenni, s végignyúlt a kemény deszkákon, ijesztően öregnek érezte magát, sajgott a teste a fáradtságtól és így imádkozott:

– Ó Uram, most már igazán elküldhetnéd angyalodat, ha szívesen látsz a Mennyországban!

Még be sem fejezte a kérést, máris ott állt az angyal az ágya mellett...

Így szólt hozzá a kis szent:

– Kész vagyok, hogy hazatérjek a Mennyországba!

Az angyal erre is bólintott egy nagyot, és csöndesen megszólalt:

– Mit gondolsz, barátom, egész idő alatt hol voltál?

**Isten gyakran embereken keresztül segít.
Erre mutat rá ez a szép brazil ének is.**

*Isten csak hitet adhat,
te viszont tanúskodhatsz.
Isten csak reményt adhat,
te viszont testvéredbe önthetsz hitet.
Isten csak szeretetet adhat,
te viszont megtaníthatsz más szeretni.
Isten csak erőt adhat,
te viszont támasza lehetsz a bizonytalannak.
Isten csak az út,
te viszont megmutathatod másoknak.
Isten csak a fény,
te viszont mindenki szemében megcsillanthatod.
Isten csak az élet,
te viszont felkeltheted másokban az élni akarást.
Isten csak azt teheti meg, ami lehetetlennek tűnik,
te viszont megteheted a lehetőséget.
Isten elég önmagának,
mégis számít rád!*

“NEVEM THOMAS”- TERENCE HILL LEGÚJABB FILMJÉT EGY LELKI OLVASMÁNY INSPIRÁLTA

Október 4-én mutatták be a magyar mozik a “Nevem: Thomas” című filmet, amelynek főszereplője Terence Hill. A világsztár a napokban Budapesten járt, hogy ezzel is segítse a film hírvetését, amely egy igazi filmdráma, mintsem vígjáték. Terence Hillt egy híres katolikus író, Carlo Carretto inspirálta, aki az utóbbi idők legkedveltebb olasz lelki írója – írja a [La Stampa](#).

Carlo Carretto 1954-ben úgy döntött, hogy a pusztaságba vonul imádkozni, így követve példaképét, Boldog Charles de Foucauld szerzetest. Leghíresebb műve a magyarul is olvasható “Levelek a sivatagból” címen, amely olvasmány nem más inspirált film készítésre, mint Terence Hillt. A Bud Spencerrel legendás párost alakító, a Don Matteo című sorozatban papot alakító hívő színész bevallása szerint ez a könyv indította arra, hogy elinduljon motoros önismereti útjára: “Spanyolországba megyek, hogy újra elolvassam ezt a könyvet” – említi a filmben is a főszereplő.

A “Che tempo che fa” című talkshow vendégeként is bizonyította a színész, hogy rengeteget tud a sivatagban vezeklő katolikus szerzőről: “Carlo Carretto egy fantasztikus olasz katolikus volt, akiben mindig megvolt az egyszerűsége való törekvés, amely Ferenc pápát is jellemzi. Carretto Algériába vonult imádkozni, de a gyártás a mi stábunkat csak a spanyolországi Almeriáig engedte” – fejezte be viccesen a színész, aki azt is elárulta, hogy az andalúz vidéken rengeteg western filmet forgattak még Bud Spencerrel.

A Nevem Thomas a hírek szerint Terence Hill utolsó egész estés filmje, amelynek nem csak főszereplője, hanem rendezője és forgatókönyvírója is egyben. Az olasz legenda örökös társának, Bud Spencernek ajánlotta az alkotást.

A vallási tájkép (m)ecsetvonásai

Joó István

Van itt egy németországi vallási hír; nekem legalább annyira fáj, mint a fölöslegesnek ítélt francia katedrális felrobbantása. Azt szemlélte a Mandiner, hogy Hamburgban mecsetté építették át az egyik evangélikus templomot, és így nyitották meg újra, immár a helyi muszlimok számára.

Az eredeti hír a „konzervatív” Frankfurter Allgemeine Zeitungban jelent meg, a német tudósító nem is annyira megszólaltatja, mint inkább meglelkendezteteti az idős Wolfgang Weissbach nyugalmazott lelképástort, aki zokniban, áhítatosan át-meg átszelve a mecsetet, áradozik a történetek kapcsán. Hálás a szíve, hogy a muszlimok megmentették a 2004 óta üresen omladozó épületet, belakták, és ezzel az egykori templom szerinte továbbra is Isten háza maradt, ahol ismét folyamatos az imádság!

Az egész cikkből csöpög a politikailag korrekt elragadtatás. Rákerestem Hamburg Horn városnegyedének honlapjára, mit tesz Allah, ott fő anyagként ugyanebben a hangnemben számolnak be az ingatlantulajdonos és a vallásgyakorlás örvendetes cseréjéről, amivel mindenki elégedett. Mellesleg a honlap főoldala már a bemutatkozás főcímében is úgy hirdeti ezt a hamburgi kerületet, mint ami „átmenet a multikulti és a kertváros között”. Ha kapiskálom az újnómetet, ez azt jelenti, hogy az egykori hamburgi munkásnegyed jelenleg a munkáskéz pótlására behívott idegenek paradicsoma ugyan, de még nem egészen no-go zóna. Mindenesetre az egykori Kapernaum nevű templom karcsú tornya már nem keresztet visel, hanem Allah nevét, óriási arab írásjelekkel.

Kapernaum... Márk evangéliuma szerint Jézus Kapernaumba látogatott, és a zsinagógában úgy tanította a híveket, „mint akinek hatalma van”, sőt isteni hatalmával a városból tisztátalan lelkeket

űzött ki megkötözött emberekből és betegeket gyógyított meg. Weissbach tiszteletes reszketeg hangján meg a „folyamatosságnak” örül. Ami valójában egész más. Az ő népe elhagyta a templomot és eltűnt. Köddé vált az evangélikus vallás az egész kerületből.

Milyen hitvallás akkor ez a nyilatkozat a német lelképástort részéről? Hiszen az egyszerű hívő lutheránus is fújja, hogy egyedül a Jézus Krisztus megváltásába vetett hit által lehet üdvözülni. Ráadásul aki ezt átérzi, annak küldetése van a pogányok és a más vallásúak felé. A nyájavesztett, pásztorlásban kudarcot valló tiszteletesnek, ha hisz, az iszlámot a

hamis vallások közé kellene sorolnia, mint azt fordítva teszik a Hamburgra honfoglalóként tekintő muszlimok. Akárhogy is, a kisöreg a vallások közötti meddő párbeszédben már az önfeladás nevű fokozatra kapcsol.

De hova tűnt az erő, sőt az élet a kereszténységből Németországban? Nem elégséges magyarázat, hogy ott az állam szed be a jövedelmek 8-9 százaléka arányában egyházadót, és ezért (is) évente tízezrek lépnek ki felekezetükből. Bár azért beszédes tény, hogy a nagy liberális-demokráciás meg jogállambajnok Németországban, a magyarországi helyzettel ellentétben, tényleg államegyház van. A normális támogatási módszer helyetti finansziális összefonódás elősegíti a hitélet arcvesztését is.

Innen érthető például, miért ugyanazt a megveszekedett tolerancianótát fújja a bevándorlók befogadásáról Merkel kancellár, mint a lelkészek, papok, illetve hogy sok evangélikus tartományi egyházban a lelkészi szabályzat

megengedi a homoszexuális párok parókián lakását, magyarán azt, hogy a gyülekezetvezetők a Bibliának látványosan ellentmondó életformát éljenek.

De van-e még más oka is annak, hogy német földön a bebábozódó templomokból pompázatos, de idegen mintázatú mecsetek bújnak elő? Van bizony. Magyarországon a második világháborút követő vallási ébredést ugyan több évtizedes egyházüldöző rezsim nyomta el, egyházaink mégsem élettelen állapotban kerültek ki a szabadságba, épp a hajdani ébredések utóhatása és a nehézségek miatt.

A nyugati egyházak viszont elvilágiasodtak a jólétet szélsőséges önkényeztetésre fordító társadalomban és a mindent viszonylagosnak, kicserélhetőnek tartó – szilárdan semmit sem valló – posztmodernség bővületében. Így éri őket most az eszelős, felülről szervezett nemzetközi terv, amely univerzális léptékű homogén társadalmat akar európai civilizációnkból, a migráncsap tövíg nyitásával.

A nyugati kultúrafejlődés eltorzult akkor, amikor nem feltételezett többé egy szeretetteljes, fiát és vele mindent nekünk áldozó, de szent voltáról le nem mondható Istent. A Biblia Istenét Nyugaton egyre inkább autoriternek látják-láttatják, majdnem olyan autoriternek, mint az Európai Parlament vörös meg zöld ürlényei Orbán Viktort. Szóval autoriter a keresztény Isten, aki nem hizlalja alázatra, bűnvizsgálatra érzéketlen önbecsülésüket? Hát milyen lesz majd a nyugatiaknak Allah, akinek nevében nem a vallások univerzalista összekeveredése, hanem a fapados iszlám fog teret nyerni?

Hamburg-Horn esete tanulságos. Horn különben azt jelenti, kürt. Hadd fűjjam meg, keresztény újságíró, a kultúrharok közepette a hitharci kürtöt, még ha némelyek számára fülsértő is. Ahhoz, hogy ne legyünk újra gyaurok, aligha lesz elég a várhatóan nagy felhatalmazású európai nemzetképviselőtünk. Nem lesz elég a kultúrkereszténység, még kevésbé a „bármilyen szakrális talapzat”. Átélt kereszténységre van szükségünk. Ha ragaszkodunk ehhez, felülről meg is kapjuk. A megmenekülésünkkel együtt.

Fabiny Tamás evangélikus püspök gondolatai a lerombolt német templomról

A németországi Immerath kéttornyú temploma 1888 és 1891 között épült neoromán stílusban. A második világháborúban súlyosan megrongálódott, de a helyi lakosok adományaiból és munkájával újjáépítették. A városrészt a külszíni barnaszénfejtés munkaterületének nyilvánították. A Szent Lambert-templomot 2014 áprilisában átadták egy cégnek, majd – évekig tartó tiltakozó akciók ellenére – 2018. január 8-án munkagépekkel megkezdték, és két nap alatt be is fejezték a lebontását.

Jaj, magára maradt az egykor oly népes város.

Olyanná lett, mint az özvegy.
Sírva sír fájdalmában,
könny áztatja arcát,
senki sem vigasztalja azok közül,
akik szerették.

A fenevad először a templom arcába mart.

Rettentő csőrével sebet ejtett rajta.
Szemét kivájta, homlokát karcolta,
de leginkább a szívét kereste,
hogy odalegyen Sion leányainak
minden ékessége.

A kő is kiáltoz a falból,
és a tetőgerenda válaszol neki,

Jaj, magára maradt az egykor oly népes város.

Olyanná lett, mint az özvegy.

Sírva sír az éjszakában,
könny áztatja arcát,
senki sem vigasztalja azok közül,
akik szerették...

A bölcsek és a világ vitázói
most Csernobilra és Fukusimára
hivatkoznak,
és az atomenergia kivezetéséről
beszélnek,
ám Sion fájdalmával nem törődnek.

Gyászolnak a városban,
nincs, aki ünnepekre járjon.
Odalett Sion leányának minden
ékessége.

ÉN Istenem, én Istenem, miért hagytál
el engem? Távol van tőlem a segítség,
pedig jajgatva kiáltok.

Gúnyolódnak rajtam mind, akik látnak,
ajkukat biggyeszti, fejüket csóválják.
Így tettek testvéreimmel is
Szentpéterváron és Moszkvában.

Ott is lerombolták a szentélyeket,
földbe süllyesztették a harangokat,
összetörték a keresztek.

Azóta csúcstechnológiává fejlesztették
a fenevad
pusztító erejét,
számítógéppel ellenőrzik,
miként sikerül a gerendákat
kettéroppantani,
a szépen megformált köveket porrá
zúzni.

Hatalmas bikák vettek körül,
bekerítették a básáni bivalyok,
föltátották rám szájukat,
mint a marcangoló, ordító oroszlán.

Van-e oly fájdalom, mint az én
fájdalmam,
amelyet nekem okoztak,
amellyel megszorított az ÚR
izzó haragja napján?

Bizony, bizony, mondom néktek:
nem marad itt kő kövön, amit le ne
rombolnának.

-Hölderlin ist Ihnen unbekannt?

-Ki volt az?

-Aki a Hyperiont írta. A német romantika legnagyobb alakja. És például Heine?

-Kik ezek?

-Költők. Schiller nevét sem ismeri?

-De ismerem.

-És Rilket?

-Őt is – mondta a vezérigazgató, és jelt adott: indulhatnak a bulldózerek.

Királyai és vezérei a pogányok között
vannak,
ahol nincsen kijelentés,
prófétái sem kapnak
látomást az Úrtól.

Nézd, Uram, milyen nyomorult
vagyok,

bensőm háborog,
vergődik bennem a szívem.

Elvetette oltárát az ÚR,
elhagyta szentélyét.

Ellenség kezére juttatta.

Gyászol az erőd és a várfal,

együtt omladoznak,

amikor eléri őket a bontócsákány.

Némán ülnek a földön

Sion leányának vénei,

port hintenek a fejükre,

zsákruhába öltöznek.

Földre hajtják fejüket

Jeruzsálem szüzei.

Így szenvedett az erdélyi Bözödújfalú a

Küsmöd patak partján,

ahol a víz alatt száznyolcvan ház

nyugszik,

és a templom kétségbeesetten próbált

megmaradni a végtelen áradás

közepette,

míg aztán fejét lehajtva kilehelte lelkét.

Emlékezz, Uram, mi történt velünk!

Tekints ránk, és lásd meg

gyalázatunkat.

Örökségünk bitorlókra szállt,

házunk idegenekre.

Nincsenek már vének a kapuban,
nem muzsikálnak az ifjak.

Odavan szívünk öröme,

tánc helyett gyászolunk.

Leesett fejünkről a koszorú,

jaj nekünk, vétkezünk!

Ezért lett beteg a szívünk,

emiat homályosodott el szemünk.

És a fenevad újabb és újabb

támadást indít.

Így formálják át szállodává a

templomokat,

és lesz pizzéria, bár, könyvesbolt és

konditerem

az én szent helyemen.

Mindnyájan, akik erre jártok,

nézzetek ide, és lássátok:

Van-e oly fájdalom, mint az én

fájdalmam,

amelyet nekem okoztak,

amellyel megszorított az ÚR

izzó haragja napján?

Nem hagynak belőled követ kövön,

mert nem ismerted fel meglátogatásod
idejét.

Mit rejt a kagylóhéj?

Bruno Ferrero: A mérleg

A jó módú gazda, és a szegény ember üzletet kötött. A gazda minden héten ad két kiló túrót a szegény embernek, aki pedig viszonzásul két kiló összegyűjtött mézet ad. Ment az üzlet rendben jó ideig, amíg egyszer csak a gazda arra gondolt, hogy bizony nem minden ember tisztességes, és meg kellene mérni amit kap. Úgyhogy mikor legközelebb vitte a túrót, és néhány perc múlva megkapta a mézet, azt hazavitte, és a pontos mérlegén megmérte - hát csak másfél kiló volt!

Felháborodva ment a szegény emberhez és indulatosan a szemére vetette, hogy becsapta őt.

A szegény ember lehajtotta fejét és így szólt:

- Nagyon sajnálom, hogy így történt, de én nagyon szegény ember vagyok. Egy kétserpenyős mérleget még tudtam szerezni, de súlyokra már nem volt pénzem. Így hát amikor megkaptam tőled a túrót és kivittem a kamrába, rátettem a mérleg serpenyőjére, és a másik serpenyőbe kimértem az azonos súlyú mézet.

A gazda roppant módon elszégyellte magát és hazament.

Gyógyító szeretet

- Az a rossz - mondta -, hogy Galambos bácsinak elment az életkedve. Mindig akkor van baj, ha a beteg feladta a küzdelmet. Majd hozzátette.

- Az élni akarás a legjobb orvosság.

Az egyik nap Galambos bácsi maga mellé ültette a feleségét.

- Elmegyek, anyjuk. Nincs már nekem miért élnem.

Galambos néni megfogta a férje lesoványodott, vékony kezét, és ránézett az öregre.

- Hát én? Én már nem számítok? Én értem nem érdemes élned?

Az asszony hangjában annyi szeretet volt, hogy attól három haldokló is meggyógyult volna.

Galambos bácsi meglepődött, és arra gondolt, hogy ennél szebb szerelmi vallomást még fiatal korában sem mondott neki a felesége.

Amikor a doktor legközelebb eljött, fejcsóválva vallotta be Galambos néninek, hogy nem tudja mi történt, de a férje jobban van. Két hét után

az öreg felkelt az ágyból, a harmadik héten kiment az udvarra, egy hónap múlva pedig elkísérte a feleségét a boltba. Hazafelé még a teli szatyrot is ő akarta volna vinni, de az asszony ezt nem engedte.

Ettől kezdve együtt mentek mindenhova. Eleinte úgy jártak, hogy Galambos néni belekarolt a férjébe, aztán a karon fogásból kézen fogás lett, majd az, hogy egy-egy ujjukat összefűzték, mintha tizenéves kamaszok lettek volna. Mindig lassan lépegettek, mint akiknek rengeteg idejük van. Inkább csak sétáltak, andalogtak. A szemben jövők néha mosolyogtak rajtuk, de ők nem törődtek ezzel.

Egyszer egy régi ismerős megállította őket, és megkérdezte.

- Tán ifjú szerelmesek vagytok?

Galambos bácsi mosolyogva helyesbített.

- Öreg szerelmesek! S ez sokkal-sokkal többet jelent.

A házasság kozmikus méretű vicc

Lázár Luca

De ha már nevetünk rajta, mi lenne, ha jól is éreznénk benne magunkat?

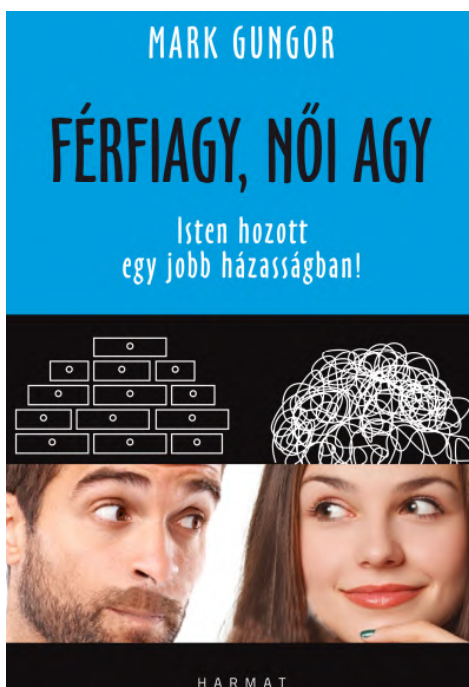
A címben szereplő kijelentés Mark Gungor *Férfiagy, női agy* című könyvében hangzik el, és nem tréfa gyanánt, hanem egyenesen központi üzenetként. A Harmat Kiadó gondozásában megjelent kötet szerzője Mark Gungor, az amerikai Wisconsin államban szolgáló lelkész és elismert előadó, akinek házassági szemináriumai nagy szolgálatot tesznek évente házaspárok ezreinek szerte az Egyesült Államokban.

A *Férfiagy, női agy* című kiadvány idei magyar nyelvű megjelenése azonban lehetővé teszi, hogy ne kelljen egy másik kontinensre utaznia az embernek, amennyiben keresztyénként javítani szeretne házasságán, ugyanis a szerző többnyire kapcsolati gödörbe jutott pároknak szóló szemináriumokat tart. Bár kezdetben én magam is szkeptikusan, megfigyelői kritikával álltam hozzá a műhöz, meg kell állapítanom, hogy a szerző nagyszerűen vegyíti a hitélet szerves részeit, az alapvető bibliai tanításokat és a kapcsolatok – jelen esetben a házasság – pszichológiáját.

Nem pusztán a tartalom, de a könyv megszerkesztettsége, felépítése is elismerésre méltó. Rögtön az első fejezet azzal nyit, hogy lerombolja a „tökéletes társ” mítoszát, mégpedig bibliailag alátámasztva, számos példát említve. Ezt követően az író megfogalmazza a nézőpont fontosságát is, annak a képzeletbeli szemüvegnek az esetleges

torzításait, melyen keresztül éveken át szemléljük társunkat és házasságunkat is.

Azonban nem pusztán elméleti kérdésekről, nézőpontokról és pszichológiáról olvashatunk, hiszen a szerző számos alkalommal gyakran előforduló házastársi összetűzésekről és azok háttéréről is ír. A lelképásztor számára például szembeötlő volt, hogy a háziasszonyok gyakorta panaszkodnak arra a sűrűn előforduló jelenségre, miszerint megkéri valamilyen házköri teendőre, szívességre férjüket, aki aztán később nem hajlja végre a feladatot. Ez sorozatosan

ismétlődve aztán megbántottságot okoz a nőkben, a férfiak pedig nem értik, hogy feleségük miért morcos rájuk. Mark Gungor a fenti szituációt a férfi és a nő különböző alapbeállítottságával magyarázza. Véleménye szerint a hölgyek folyamatosan „adni üzemmódban” vannak, és minél jobban szeretnek valakit, annál jobban figyelik szükségleteit, így végül sokszor a másik félnek kérnie sem kell, mert a nő erős ösztönzést érezve, hogy segítsen szeretete tárgyán, már meg is cselekszi azt. Ezzel szemben a férfiak ilyen ösztön hiányában nem azt lesik egész álló nap, hogy mivel tehetnék jobbá a

kapcsolatot, hanem teljesen más témákon gondolkodva egyszerűen feleségük első kérését szinte meg sem hallják, amennyiben ahhoz nekik nem kötődik valamilyen előnyük. A szerző a megoldást saját életéből merítve közli: őt felesége többször megkéri ugyanazon dolgokra, így ő végül el is végzi a feladatokat. Azt tanácsolja a nőknek, hogy ne féljenek többször kérni, de mindezt sértettség nélkül tegyék. Itt párhuzamba állítja Isten és ember kapcsolatát: maga Jézus is azt tanította, hogy kéréseinket újra meg újra vigyük Isten elé. Ha viszont első alkalommal nem teljesül a vágyunk, Istent sem kezdjük el sértegetni, ezért járjunk el hasonlóan férjünkkel is. Ha ő pedig türelmet és később az elvégzett munkáért megbecsülést tapasztal, a következő adandó alkalommal is ellátja a kért feladatot, és a feleségben sem alakul ki a megbántott csalódottság érzete. Természetesen, maga az író sem könyvétől, illetve szemináriumaitól várja a csodát, pusztán saját tapasztalatain keresztül – mint férj és mint lelkész – beszél gyakori nézeteltérésekről, ezeknek miértjeiről, férfi és nő különbségeiről. Azt írja: a házasság felfogható úgy is, mint egy „kozmosz méretű vicc”, a teremtett különbözőségek megfelelő bánásmóddal és hozzáállással mégis harmóniát hozhatnak létre együtt. Fő mondanivalója összességében tehát éppen a kozmosz méretű vicc fonákja – úgy véli, hogy a felszínen ilyen színben tűnhet fel a házasság, amennyiben azt látjuk csupán, hogy a két nem mennyire másképp látja a világot. Ha azonban tisztába kerülünk a fentihez hasonló példában említett eltérő gondolkodásmóddal és hozzáállással, akkor kellő türelemmel, megértéssel és szeretettel a „kozmosz méretű vicc” már inkább Isten egyik legfantasztikusabb találmányának tűnik.

Phil Bosmans gondolatai november elejére

Amit magunkkal vihetünk

Miért hallgatunk oly nagyon a halálról? Ha többet gondolunk rá, megtanulunk nyugodtabban és elégedettebben élni. A halálnak sok mondanivalója van számunkra, főként akkor, ha gazdagok vagyunk. A gazdagság életveszélyes. A gazdagságban könnyen kihál az emberiség. Az árok, amely oly sok embert elválaszt, vetélytársá, sőt ellenségé formál. A szegény ember és a gazdag ember között húzódik. Ameddig nem hidaljuk át, míg nem szüntetjük meg, addig minden beszéd csak szólam a felebaráságról. A leggazdagabb embernek is mindent itt kell hagynia. Az egyetlen, amit magunkkal vihetünk, az a szívünk gazdagsága, a szeretet, amivel másokat szerettünk.

Elengedni

Olyan sok mindent szeretnénk fogva tartani: a boldog órákat, a szép találkozásokat, a hosszan tartó, fárasztó munka gyümölcseit. Mégis el kell engednünk:

minden este a nap fényét,
minden reggel az éjszaka
nyugalmát,
minden útrakeléskor az otthont,
minden csalódásnál egy reményt,

minden fájdalomnál egy darabka boldogságot.
Olyan sok mindent szeretnénk tenni: megszépíteni az életet magunknak és másoknak, szebb jövőről gondoskodni. Ám határokba ütközünk. Másként alakul, mint gondoltuk. Fel kell adnunk, amiben jártasak voltunk. Búcsút kell vennünk még az emberektől is örökre.

Az elengedés nem azt jelenti, hogy mindent futni hagyunk, mindent jónak találunk, belenyugszunk és megadjuk magunkat a sorsunknak. Elengedni annyit tesz, hogy minden feszültség ellenére lazítunk, minden idegesség ellenére megnyugszunk, minden kapkodás ellenére sem esünk pánikba.

Az elengedés azt jelenti, hogy lemondunk arról, amire már nincs szükségünk, és elfogadjuk azt, amit nem tudunk megváltoztatni. Elengedni annyi, mint bízni a jóban, és hagyni, hogy az új dolgok elérjenek.

Az elengedés nehéz. Életünk végén csak egyetlen megoldás van: mindent elengedni és belehullani a titokba.

Fehér krizantémek

Tele a temető krizantémmal.
Fehérben a halál.
A halottak és az élők egy pillanatra ugyanazon a helyen vannak együtt. Keresik egymást, gondolnak egymásra,

és nem érhetik el egymást. Valahol iszonyú a tehetetlenség, félelmetes a konfliktus. Egyszer csak a saját halálomra gondolok, kicsit bátortalanul, tétován és elfogulva. A halálfélelem és az életöröm oly szorosán áll egymás mellett. A halál minden játék kíméletlen elrontója, a kedvszegő, minden biztonság megkérdőjelezője, és elzárja azt a szervet, amellyel magamba szívom az életörömet. Senki sem tud kifogni a halálon. A tudomány se. Hallgatunk, felejtünk. Amint elvonul a gyászmenet, a mindennapi élet gyorsan visszatér a régi kerékvágásba. És mégsem térhetek egyszerűen napirendre a halál gondolata fölé, és nem hiszem, hogy erre még nagyon ráérek. Struccpolitika lenne. Az elfojtás nem válasz. Végül is mindenképpen oda lyukadunk ki, hogy a halál a vég, vagy sem. A halál, életemnek e kritikus pillanata, amin teljesen egyedül kell túljutnom, a mindent vagy semmit kérdése elé állít. Az élet és a halál titka összefügg Isten titkával.

*Csak egy valamit tartok a kezemben,
és ez a remény.*

*Utolsó leheletemig
életörömet ad nekem a remény.*

LISIEUX-I SZENT TERÉZ 12 BÖLCS MONDÁSA A SZERETETRŐL

Röviddel az ünnepnapját követően ezek a bölcs szavak emlékeztessenek minket a szeretet erejére.

Lisieux-i Szent Teréz ünnepét október elsején üljük. Nem is juthat eszünkbe nála jobb személy, hogy emlékeztessen minket arra, hogy egy kis adag szeretet is sokkal szebb helyé teheti a világot. A francia karmelita apáca, aki 24 évesen halt meg, arról híres, hogy képes volt a legkisebb dolgokat is értékelni. Egy olyan üzenetet továbbított, ami a mai napig helytálló: csak egyetlen dologra van szükség ebben az életben – a szeretetre.

Azáltal, hogy másokat magunk elé helyezünk, hogy a legkisebb dolgokat is a legnagyobb szeretettel tesszük, hogy életünk legapróbb részleteit is felajánljuk Istennek, egy szépséggel és elégedettséggel teli életet élhetünk.

Itt olvashatók a tiszteletre méltó "Kis virág" bölcs szavai:

1. Szeretetben élni olyan, mintha örökké hajóznánk, az öröm és a béke magvait elhintve a szívekben.

2. Ne szalassz el egyetlen lehetőséget sem egy kis áldozat meghozatalára, legyen az egy mosolygós tekintet, vagy egy kedves szó. A legkisebb dolgot is a jóért, a szeretetért tedd.

3. A kedvesség az egyetlen vezércsillagom, melynek fényében egyenesen hajózok, és a mottóm a vitorlámra van írva: Szeretetben élni.

4. Nagyon jól tudjátok, hogy a mi Urunk nem a tetteink nagyságát, nem is a bonyolultságukat nézi, hanem azt a szeretetet, amivel tettük őket.

5. Szeressünk, hiszen a szívünk erre teremtett!

6. A szeretet mindent meg tud valósítani. A leghetetlenebb dolgok is könnyűvé válnak, ahol a szeretet munkálkodik.

7. Megértettem, hogy a szeretet minden hivatást magában foglal. A szeretet minden, és mivel örökkévaló, átölel minden időt és teret.

8. Én a teremtmények legkisebbike vagyok, és felismerem értéktelenségem. De azt is tudom, hogy a nagylelkű és nemes szívek szeretnek jól cselekedni.

9. Szeretet nélkül még a legbriliánsabb tettek is semminek számítanak.

10. Amikor valaki szeret, akkor nem számolgat.

11. Már tudom, hogy az igazi adomány abból áll, hogy hogyan viseljük szomszédaink hiányosságait. Nem lepődünk meg a gyengeségeiken, hanem tanulunk legkisebb erényeikből is.

12. Használd jól az ajándékokat, amelyeket kaptál, és add tovább a szeretetet, ami megadatott neked.

Ha szerda, akkor mozi a plébánián!

A vetítések 18.00 órakor kezdődnek.
Szeretettel várunk mindenkit!

November 7. *Hazafutás*

November 14. *A menedék*

November 21. *A levélíró*

November 28. *Eszter hagyatéka*

Szólj hozzám...

"Istenem, kérlek, szólj hozzám!", suttogta az ember.

És a réti pipis énekelni kezdett, - de az ember nem hallotta meg.

Így az ember kiáltott: "Istenem, kérlek, szólj hozzám."

Mennydörgés rázta meg az eget, és villámlás hasította ketté, - de az ember nem hallotta meg.

Az ember körülnézett és azt mondta: "Istenem, engedd meg, hogy lássalak."

És felragyogott a nap az égen, - de az ember nem látta.

Erre az ember még hangosabban kiáltott: "Uram, tégy csodát!"

És új élet született a világra, - de az ember nem vette észre.

Így végső kétségbeesésében az ember így kiáltott: "Érints meg Istenem, hogy tudjam, valóban itt vagy."

Erre Isten lenyúlt az égből és megérintette az embert.

Az ember elhessegette a pillangót és tovását.

:(

Isten jelen van az életünk minden területén. A figyelmetlen és önző ember azonban nem látja meg. Emeld fel a fejed, ne csak nézz, hanem láss is.

Tóti Kagyló

Megjelenik minden hónap utolsó vasárnapján

Elérhetőségek; e-mail: lengyeltoti.plebania@hotmail.com, honlap: www.toti.plebania.hu

Telefon: 30/4976520